திராவிடநாடு

7—9—58 | வார வெளியீடு | விலை 16 காசு

வீழ்ச்சியில் வாழ்வாயோ!

[தங்க நிழல்]

ஆண்ட பரம்பரை உன் நெஞ்சில்—பகை
ஆணவக் காரனுக் கிடமுண்டோ?
மாண்டு மடிந்தாலும் மானமே!—பெரும்
மாண்புயர் உன் பண்பு அல்லவோ?
பாண்டியன் பரம்பரை நீயன்றோ?—நீ
பகைவனைத் தொழுவதும் நியாயமோ?
வேண்டும் பொருளைச் சுரண்டிடும்—நிய
வடக்கினுக் கிரங்கலும் நீதியோ?
ஆண்டி மொழியெனும் இந்திக்கு—நீயும்
ஆசைப் படலாமோ கனவிலும்
தேன்மொழி தண்டமிழ் உண்ணவே—உன்
தெளிவியல் நூறாய் பெருகுமே!
மீண்டும் உன் திராவிடம் வாழவே—உயர்
வான பணிசெய்வாய் இன்றேதான்
வேண்டும் வெற்றிக்கொடி தாங்கவே—நீ
விரைந்திடு வீழ்ச்சியில் வாழ்வாயே!!

குறுந்தொகையில் ஒரு காட்சி

—[தென்னவன்]—

நம் தமிழ்மொழியின்கண் அகத்தையும், இன்ன பிறவற்றையும் கூறும் பாக்கள் பன்னூறுள. அவை ஒவ்வொரு பாடலும் ஒவ்வொரு தன்மையில் உயர்வும் சிறப்பும் பெற்று மிளிர்வன. படிக்கப் படிக்கத் திகட்டாதன. அத்தகு கீர்த்தி மிகப்பெற்ற இன்பக் குவியலிலிருந்து, இதோ ஒரு பாடலின் விளக்கம்.

தன் கணைக்குத் தப்பி, துள்ளியோடும் புள்ளிமானைத் தொடர்ந்து ஓடினான். மானும் ஓடியது. மீண்டும் மீண்டும் அவனும் ஓடினான். ஒரு கணம் தன் பார்வை தவறியது. மான் மறைந்தது. பின்பும் தன் முயற்சியைவிட மனமில்லாத அவ்விளங்காளை ஓடினான். எதிர்பாராத விதமாக ஒரு தினைப்புனத்துட் சென்று விட்டான்.

அங்கே ஒரு மானைக் கண்டான். ஆம் அது பேசும் மான். வட்ட நிலாவைத் தன் முகமாகக் கொண்ட மான். அம்முக மதியில் — அவன் கைவில்லைப் போன்ற புருவங்களையுடைய அழகிய மான். அப்புருவத்தின்கீழே காதுவரை நீண்டு—கயலெனப் புரண்டு—மருட்சியினைக் கொண்டு திகழும் கண்களையுடைய பெண் மான்—அவ்வழகிய மானைக் கண்டான். சிலைபோல நின்றான்.

இதற்குள் தோழி வந்துவிட்டாள், வந்த அவள் ஆணழகன் ஒருவனைத் தலைவியின் அருகே கண்டதால் ஒருமுறை அவனை முறைத்துப் பார்த்தாள்.

பயத்தால் சென்று விட்டான்—மானைத்துரத்தி, பெண் மானொன்றினைக் கண்டுகளித்த—அவன்,

"ஏனடி அவரைத்துரத்தினாய்?"

"யாரம்மா அந்த "அவர்!" அவருக்கு இங்கு என்னம்மா வேலை?"

அதைக் கேட்பதற்குள்ளாகத் தானே விரட்டி விட்டாயடி கள்ளி!

"யாரம்மா கள்......ளி?"

"சரி சரி வேலையைப்பார்"

தன் தோழியைத் துரத்திவிட்டு ஒரு மரத்தின் அடியில் அமர்ந்தாள். அவளது உள்ளம் வேலை செய்யத் துவங்கியது. "யார் இந்த ஆணழகன், கண்டார் வியக்கும் மலைத்தோளினையுடைய அக்கள்வன் யார்? ஏன் இங்கு வர வேண்டும்? ஆராயத் தலைப்பட்டாள். அவன் நினைவால் தன்னையே மறந்திட்டாள். தோழியின் காலடிச் சத்தம் கேட்டுத்தான் உணர்வு பெற்றாள். இருவரும் இல்லம் ஏகினர்.

மறுநாள், தலைவன் வேட்டையாடிப்பிடிக்கும் மான் இல்லாமலே தினைப்புனத்திற்கு வந்தான். அவளும் சொல்லிவைத்தாற்போன்று அங்கே வந்திருந்தாள்.

இருவர் கண்களும் பேசின. வாய் பேசவில்லை. அவள் தன்னிலை மறந்து தனதுமேலாடையை நழுவவிடப் பார்த்தாள். ஆனால் அவனோ தனது வில்லையே விட்டு விட்டான். அப்போது அவனுக்கு முன் குனிந்து அவள் வில்லை எடுத்தாள். அவன் வில்லினை வாங்குவதற்குப் பதில், அவள் கையினையே பற்றினான். அவன் வில்லினைப் பார்ப்பதற்குப்பதில் அவளைத்தானே அள்ளி விழுங்குவதுபோல் பார்த்தாள்.

"ஆ"......என்றனர் இருவரும்—ஒரே நேரத்தில்.

நாட்கள் பல உருண்டோடின—அவர்கள் அன்பை வளர்த்துக் கொண்டு.

ஒருநாள். இரவு நேரம். அவள் எதிர்பார்த்ததுபோல் அவனும் வந்தான், தினைப்புனத்திற்கு.

" வாருங்கள் ", எனக்கூறினாள் புன்னகை பூக்க. அந்த ஆணழகனும் பதில்கூறும் வகையில் ஒரு வகையில் ஒரு சிறு நகையை இதழோரத்தில் முறுவலித்துக் காட்டினாள். தேன்விட்டுப் பிசைந்த தினைமாவை அவனுக்குக் கொடுத்தாள். அவனும் அன்பு பொங்கத் தின்றான்.

"அன்பே! உனது அன்பான பேச்சையும் இனிமையான உபசரிப்பையும் பெறயான் என்ன தவம் செய்தேனோ!"

"ஆணழகா! உம் பார்வை ஒன்றே என்னை உங்களுக்குச் சொந்தமாக்கி விட்டதே!"

"அன்று நீ என்ன துணிச்சலுடன் என் வில்லை எடுத்தாய்? உன் செயல் அன்று எனக்கு எவ்வளவு வியப்பைத் தந்தது தெரியுமா!"

"அது சரி, நீங்கள் மாத்திரம் என்னவாம். அன்று நீங்கள், உங்கள் வில்லை வாங்குவதற்குப் பதில், எனது கையையல்லவா பற்றினீர்கள். இது உங்கள் துணிவைத்தானே எனக்கு காட்டியது; அப்பொழுது உங்களது பார்வையைப் பார்த்தயான் எவ்வளவு மயக்கத்தில் இருந்தேன் தெரியுமா! இவ்வுலகையே மறந்து விட்டேன், அத்தான்.

சின்னாட்களின் பின்,

ஒருநாள், அவனது பேச்சிலிருந்து அவன் தன்னை விட்டு விட்டு, அயலூர் செல்ல இருந்தது தெரிந்தது; அவளுக்கு. அவளது கண்கள் கலங்கின. தலைவியின் கருவிளமலர்போன்ற கண்ணை நீர்த்திரை மறைத்திருந்தது.

தலைவியின் நிலையைத் தெரிந்து கொண்ட அவன், அவளை எவ்வாறேனும் தேற்றி ஆறுதல் அளித்தபின்னரே வேற்றூர் செல்லவேண்டும் எனத் தீர்மானித்தான். அப்போது அவன், அவளிடம்;

"என்னருந் துணையே! என் தாயும் நின்தாயும் யார்யாரோ, இதுவரை நாம் அறிந்தோம் இல்லை! அதுபோலவே என் தந்தையும் உன் தந்தையும் எவ்வித உறவுமுறையார் அல்லர்! அதுமட்டுமின்றி நானும் நீயும், நாம் ஒருவரைஒருவர் காணுதற்கு முன்பு எவ்வழியில் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்திருந்தோம்? ஆனாலும் நம் இருவரது நெஞ்சமும் இன்று செம்மண் நிலத்தில் பெய்த மழைநீர் அம்மண்ணோடு இரண்டறக் கலந்து பிரிக்க முடியாதவாறு ஆகிவிடுதல்போல் தாமாகவே ஒன்று சேர்ந்துவிட்டன" என்று கூறித் தன் காதலியைத் தேற்றினான். இக்கருத்தமைந்த ஒரு பாடல் குறுந்தொகையில் காணப்படுகின்றது. அப்பாடல் பெரும் புலவர் "செம்புலப் பெயல் நீரார்" என்பவரால் ஆக்கப் பெற்றது. அது படிக்குந்தோறும் இனிமை பயக்கும் பான்மை பெற்றது. இதோ அக்கவி:—

"யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையு நுந்தையு மெம்முறைக் கேளிர்
யானு நீயு மெவ்வழி யறிதும்,
செம்புலப் பெயனீர் போல
அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே"

*

சிறையில் தலைவர்கள்

[17] ஆண்டு சந்தா ரூ. 8 [7—9—58] தனிப் பிரதி 16-காசு [இதழ் 8

தமிழ் மக்களை மனம்போன போக்கில் ஏசியும் பேசியும் நடந்துகொள்ளும் பண்டித நேருவின் போக்கினைக் கண்டிக்கும் முறையில் கடந்த ஜனவரித் திங்களில் நேரு அவர்கள் சென்னை வந்திருந்த சமயம் பல இலட்சக்கணக்கான மக்கள் கருப்புக் கொடி காட்டவேண்டுமென்ற ஏற்பாடு தி. மு. க. தலைமையினரால் செய்யப்பட்டு, கருப்புக்கொடி காட்ட வேண்டிய தன் அவசியத்தையும், அப்படிக் காட்டப்படும்போது பொதுமக்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறைகளையும் விளக்கிக் கூறுவதற்காக சென்னைக் கடற்கரையில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த கூட்டத்திற்குப் போலீஸ் தடை விதித்தது.

அந்தத் தடையை மீறுவதென்று தி. மு. க. முடிவு செய்ததன் காரணமாகப் போலீசாரால் ஒரு வழக்குத் தொடரப்பட்டது. அந்த வழக்கின் முடிவு, சம்பவத்தில் தொடர்புகொண்டவர்களாகப் போலீசாரால் கருதப்பட்ட பதினொரு பேருக்கும் 25 ரூபா அபராதம், தவறினால் 2 கிழமை சிறைவாசம் என்று தீர்ப்புக் கூறப்பட்டு,

நமது ஆசிரியரும், தோழர்கள் ஈ. வெ. கி. சம்பத் M.P., இரா. தர்மலிங்கம் M.P., ஏ. வி. பி. ஆசைத்தம்பி M. L. A., இரா. செழியன், மு. கருணாநிதி M. L. A., அன்பில் தர்மலிங்கம், இராம. அரங்கண்ணல், கரந்தை சண்முகவடிவேலு, திருச்சி முத்துகிருஷ்ணன், அரங்கசாமி.

ஆகியோரும் காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ளனர். டெல்லியிலும், சென்னையிலும் மக்கள் சபை கூட்டப்பட்டு, நாட்டு நலம்பற்றிய பல விஷயங்கள் பேசப்படும் இந்த நேரத்தில் இப்படி ஒரு செயலா என்று பொதுவாக எல்லோருமே கேட்கக்கூடும். என்ன செய்வது? இரண்டே இரண்டு கிழமைகள்—14 நாட்கள், இதற்குள் எதுவும் முழுகிவிடாது. எல்லாம் நன்மைக்கே!

★

அரசுக்கு

உற்பத்தி பெருகவேண்டும்! உணவுற்பத்தி பெருகவேண்டும்!!—என்கிறார்கள்.

இதற்காக, ஒரு ஆலோசனைக் கமிட்டியைக்கூட, சென்னை சர்க்கார் இந்தக் கிழமை நியமித்திருக்கிறார்கள்.

அமைச்சர்களும், அரசும் காட்டுகிற அவசரமும் ஆர்ப்பரிப்பும், புதிதல்ல; அடிக்கடி காட்டுவதுதான்.

நாட்டின் விளைநிலம் அதிகம்! அவைகளை விளைச்சல் நிலங்களாக ஆக்காமையாலும், அதற்கான வசதிகள் விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்காமையாலும், பல இடங்களில் மண் 'கள்ளி'யாகவே உள்ளது!!

கட்டாந்தரைகள் கழனிகள் ஆவதையும், தரிசுகள் தளிர் நிலங்களாவதையும், காண நிச்சயம் அரசு முயலவேண்டும்—அப்பேற்பட்ட முயற்சிகளில் ஈடுபடும் ஏழைகளுக்கு வேண்டிய வசதிகளைக் காமராசர் அரசு செய்துதரும், ஏனென்றால் உணவுப் பிரச்னை என்னை வாட்டுகிறது என்று நேருவே நொந்து கொள்கிறாரே, என்றே எவரும் எண்ணுவர்.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் ஒரத்தநாடு வட்டத்தில் தாந்தோணி எனும் கிராமத்தில், புறம்போக்கு நிலத்தைக் கழனிகளாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர், கிராமத்தார். அவர்கள் சார்பில், ஐவர், கடந்த 21-ந்தேதி, புறம்போக்கு நிலம் நோக்கிச் சென்றிருக்கின்றனர். பூரிப்புத்தானே வரவேண்டும், ஆள்வோருக்கு! புறம்போக்கினைக்கூடப்பண்படுத்திப் பயிர்த்தொழில் செய்யப் புறப்படுவோருக்கு பூமாலையும் வாழ்த்துக்களும்தானே வழங்கவேண்டும். அதைத்தானே உணவுப் பிரச்னையைப் பெரிதாக எண்ணும் ஒரு அரசில் எல்லோரும் எதிர்பார்ப்பர்!!

அந்த ஐவருக்கும் கிடைத்தது மலர்மாலையல்ல—போலீஸ் தடை! ஆம், புறம்போக்கு நிலத்துக்குள் பிரவேசிக்கக் கூடாதெனச் சொல்லி, தடைபோட்டிருக்கிறார், மாஜிஸ்டிரேட். "ஐயா! இப்போது மட்டுமல்ல, இந்தப் புறம்போக்கு நிலத்தில், ஏற்கனவே நாங்கள் பயிரிட்டிருக்கிறோம். எங்களைத் தடுக்க

வேண்டாம்" என்று அவர்கள் வேண்டுகோள் விடுத்திருக்கிறார்கள். பலனில்லை! எனவே, தடையை மீறி, புறம்போக்கு நிலத்தில் எடுத்தடிவைக்க முயற்சித்தார்கள்—முதல் பிரிவாக ஒரு ஐந்துபேர் நுழைந்திருக்கின்றனர்—அவர்களைவரையும் போலீசார் கைது செய்து போய்விட்டதாகவும், அதைத் தொடர்ந்து அன்று முதல் தினசரி 'அறப்போர்' நடாத்தப்படுவதாகவும் செய்தி பெறுகிறோம்.

விவசாயத்தை விட்டுவிட்டு கிராமத்தார் பட்டணங்களை நோக்கி வருகிறார்கள் என்று பலரும் கொந்துகொள்கிற இச்சமயத்தில், பயிரிடவிரும்புகிறவர்களுக்கு, அதுவும் புறம்போக்கினைப் பயன்படுத்த முன்வருகிறவர்களுக்கு, ஆட்சியாளர் வசதிகளைச் செய்துதராவிட்டாலும், முட்டுக்கட்டையாவது போடாமலிருக்கவேண்டும்.

தரங்தோணி கிராமத்தில்மட்டுமல்ல, ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பயிர்த்தொழிலுக்குப் பாங்கான புறம்போக்குகள் கவனிப்பாரற்றுக் கிடக்கின்றன. அவைகளையும், நிலமில்லாத விவசாயிகளுக்கு ஒதுக்கி, ஆவன செய்யவேண்டும்.

ஊர்ப் பயணத்தில் சிரத்தைகொண்டுள்ள, அமைச்சர்கள், இதுநாள் வரையில் ஏதாவது பரிகாரம் செய்யாமலிருப்பார்களாயின், கிராமத்தாரின் குறை தீர்க்க ஆவன செய்யவேண்டுமென விரும்புகிறோம்.

சொல்வது ஒன்றும், செய்வது இன்னொன்றும் காங்கிரசாருக்குப் பழக்கப்பட்டுவிட்ட ஒரு குணம். அந்தப் பழியை, இச் சந்தர்ப்பத்திலாவது நீக்கிக் காட்டுதல் நல்லது.

உணவுக்கடுத்தபடி, குடியிருப்பு வசதி.

சென்னையைப் போன்ற நகரங்களிலே, வீடுகள் கிடைப்பதும், வீடுகள் கட்ட இடம் கிடைப்பதும், குதிரைக் கொம்பாயிருப்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. பணம் படைத்தோரால்கூட, விருப்பப்படி, வேண்டிய வசதிகளைச் செய்துகொள்ள இயலாத அளவுக்கு இருக்கிறது.

இங்கிலையில் 21ந் தேதி, அரசினர், ஏடுகளின் மூலம் எச்சரிக்கையொன்றை விடுத்துள்ளார்கள். நகரத்தின் சில பகுதிகளில், சர்க்காருக்குச் சொந்தமான இடங்களில், அனுமதியில்லாமல் ஏழைகள் குடிசைகளைப் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்களாம்.

இதுகூடாது—நிச்சயம் அனுமதிக்கமாட்டோம், என்று அரசினர் எச்சரிக்கை விடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படிக் கட்டப்பட்டிருக்கும் குடிசைகள் அகற்றப்படும்—அவைகளுக்காக எவ்வித நஷ்டஈடும்கூடக் கொடுக்கப்படமாட்டாது, என்று வலியுறுத்தி, அறிக்கை வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

எச்சரிக்கையிலுள்ள வன்மையும், நோக்கமும், ஏனென்று நமக்குப் புரியவில்லை, சர்க்கார் நிலம்—குடிசை அமைத்துக்கொண்டாவது வாழலாம் என்று ஏதோ வாழமுடியாதவர்கள் விரும்புகிறார்கள்—அவர்களுக்கு குடியிருக்க மாற்றுஇடம் தேடித்தராமல் துரத்துவதென்பதும், நகரசபைக் கமிஷனர் மூலம் நடவடிக்கைகள் எடுப்போம் என்பதும், இடித்து வீசப்படும் குடிசைகளுக்கு ஒரு புதுக் காசுகூட நஷ்டஈடு கொடுக்கமாட்டோம் என்று எச்சரிப்பதும், அப்படிக் கூறுவதில் தொனிக்கும் 'வேகமும்' என்னவென்று நமக்குப் புரியவில்லை,

சில சங்கங்களின் தூண்டுதல் பேரில், பலர் இப்படிப்பட்ட இடங்களில் குடிசைகளை அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களாம்! ஒருவேளை, 'சங்கம்' என்பதால், அரசுக்கு குத்துகிறதோ குடைகிறதோ, நமக்குப் புரியவில்லை!!

காரணம் எதுவாக இருப்பினும், உணவும் இருக்க இடம் இரண்டும், சாதாரண குடிமகனின் இன்றியமையாத் தேவைகளாகும்.

அவைகளுக்கு, தானேவலுவில் ஏற்பாடு செய்து தர வேண்டியது, ஒரு அரசின் பொறுப்பாகும்.

இருக்கின்ற அரசால், அது இயலவில்லை எனும் போது, வாழமுடியாதவர்கள் ஏதோ தத்திக் குதித்து வசதிகளைச்செய்துகொள்கிறார்கள் என்றால், கைது செய்வதும், 'கபர்தார்' என்று எச்சரிக்கை விடுப்பதும், அழகாகவும் தோன்றவில்லை; அறமாகவும் இல்லை.

★

தி. மு. க. தலைமை நிலைய முதல் வெளியீடு!

'வளம் காண வழி'

அண்ணாவின்

அரிய கருத்துரை

சென்னை சட்டமன்றத்தில், 1958—59ம் ஆண்டின் வரவு செலவு பொது விவாதத்தின்போது ஆற்றிய பேருரைகளின் தொகுப்பு.

இந் நூல்..................

அரசியல் துறையினருக்கு அரிய விளக்கம் தரும் அறிவுக் களஞ்சியம்!

கொள்கை விளக்கப் பணியில் ஈடுபட்டுள்ள கழகத் தோழர்கள் ஒவ்வொருவர் கையிலும் இருக்கவேண்டிய பெருந் துணைக் கருவி!!

விலை 8 அணா

குறிப்பு:— தனிப்பிரதி வேண்டுவோர், புத்தக விலையுடன், 15-புதுக் காசுகள் அஞ்சல் செலவிற்காக, அனுப்பவும். 50-பிரதிகளுக்கு அதிகமாக வேண்டுவோர்க்கு 20-சதவிகிதம் கழிவு உண்டு. வி. பி. பி. இல்லை. தேவைக்கு முன் பணத்துடன் எழுதுக.

விவரங்களுக்கு:—

தி. மு. க. தலைமை நிலையம் 'அறிவகம்'
சென்னை-13.

கடன்பட்ட நோயாளி

"அவளுக்கு அடுத்த வீட்டுக்காரன்மீது கண்! அவனைப்பார்ப்பதிலும், கண்ணால் பேசுவதிலும் நேரத்தைப் போக்கிவிட்டாள். உழைக்கச் சென்ற கணவன், சாப்பாட்டுக்கு வந்துவிட்டான். என்ன செய்வது? திகைத்தாள்! பாய் ஒன்றை விரித்தாள்—படுத்துக்கொண்டு "ஐயோ அப்பா! வலிக்கிறதே வயிறறை! கொல்லுகிறதே என்னை! ஒரு வேலையும் செய்ய முடியவில்லையே!" என்று ஓலமிடத் துவங்கினாள். பசியோடு வந்த கணவன் பதைத்தான். ஓடினான் மருத்துவரிடம். வியாதி இருந்தால் அல்லவோ சொல்வதற்கு? மருத்துவர், நாடியைப் பிடித்துப் பார்த்து, நாக்கை நீட்டச் சொல்லிச் சோதித்து, உதட்டைப் பிதுக்கிவிட்டு, ஒன்றுமில்லை என்று போய்விட்டார்! ஒருநாளோடு இக்கூத்து முடிந்தால், பரவாயில்லை. தொடர்ந்து ஒவ்வொரு நாளும் நடந்தால், கணவனுக்கு, ஏனிப்படிச் செய்கிறாள் என்கிற சந்தேகம் ஏற்படவும், அதன் விளைவாக உண்மையை அறியும் ஆசையும் ஏற்பட்டு, கடைசியில் கட்டிய மனைவி காதகியாக ஆகிவிட்டாள் என்பதை அறியவும்தானே நேரும்.

அன்பர் சுப்பிரமணியம் தான் காதகியல்ல என்று நிரூபிக்க முயற்சிக்கிறார்! அவர் சார்ந்திருக்கும் அகில இந்திய காங்கிரஸ் அரசு, குற்றம் தங்கள்மீதில்லை என்று காரணத்தை அடுக்கிட முயலுகிறது!'

ஓராண்டல்ல, ஈராண்டல்ல, இவ்வுபகண்டம் சுதந்திரம்பெற்று ஈரைந்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஓடிவிட்டன. இன்னும் நேரு முதல் சாதாரணத் தொண்டர் வரை பஞ்சப்பாட்டுப் பாடக் கேட்கிறோம். "ஆகா! ஊகூ! அந்நிய நாட்டுக்கு நம் பணம் போகிறது, அரிசியும் கோதுமையும் வாங்க. அதைத் தடுக்க, இதோ முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் போட்டுவிட்டோம். அணைகள் கட்டுகிறோம்: கால்வாய்களை வெட்டுகிறோம், உணவுற்பத்திக் குழுக்களை நிறுவுகிறோம், ஜப்பான் சாகுபடி முறையைப்பரப்புகிறோம், வெளிநாட்டுக்கு விவசாயிகளை (போனவர்கள், உண்மையான விவசாயிகளா என்பது ஐயம்தான்!) அனுப்புகிறோம்" என்று பறைசாற்றினார்கள். அதற்காகவே முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் போட்டதாகவும் ரூ. 2800 கோடியைச் செலவிட்டதாகவும் முரசொலி கிளப்பினார்கள். ஒன்றல்ல, இரண்டல்ல ரூபாய் 2800-கோடி செலவிட்டார்கள்! அப்படிச் செலவிட்டதால், நாட்டில் உணவுத் துறையை ஒருமாதிரியாகச் சரிக்கட்டியாகிவிட்டது. அடுத்தது தொழில் துறைதான், அதற்காக இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம போட்டிருக்கிறோம்; உணவுத் துறையிலும் வெற்றி, அடுத்தபடி தொழிலிலும் வெற்றி கண்டுவிட்டால், நாடு 'சுவர்க்க' லோகமாகிவிடும் என்று சொன்னார்கள். இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம துவங்கி, ஆண்டுகள் இரண்டாகிவிட்டன. பழைய பெத்தான் பெத்தானாகவே இருக்கிறான்! 2800-கோடி ரூபாயைச் செலவிடுவதற்கு முன்னிருந்த நிலைமைதான், இன்னும் உள்ளது நாட்டில். அப்போது ஒலித்த பஞ்சநாதம்தான் இன்னும் ஒலிக்கிறது. அரிசிக்கும் சோற்றுக்கும் அப்போது திண்டாடியது போலத்தான், இப்போதும் மக்கள் திண்டாடுகிறார்கள்.

"பொய்! பொய்!! இந்த தி.மு.க.க்கள் இப்படித்தான் பேசுவார்கள். அடுக்குச் சொல்லில் அழகாகப் பேசுவார்கள், பொதுமக்களோ, அவர்கள் கூறுவதை நம்பாதீர்கள். அவர்களுக்கு பசி தெரியாது, துன்பம் புரியாது, நாட்டை உணரும அறிவு கிடையாது. எங்கள் காங்கிரஸ் ஆட்சியில் உணவுக்கு ஒன்றும பற்றாக்குறை வந்துவிடவில்லை" என்று காங்கிரசின் பிரச்சார பீரங்கிகளும் அவர்களைப்போற்றி அந்தாதி பாடிட அனுப்பும் அமைச்சர்களும் எடுத்துரைக்க முன்வரக்கூடும்.

நாடு, உணவுப் பிரச்னையில் திண்டாடுகிறது'—என்று, நேரு அவர்களே சொல்கிறார். கடந்த கிழமை பெங்களூரிலே உணவுப் பிரச்னை சம்பந்தமாக நடைபெற்ற அகில உலக மாநாட்டுக்கு வந்து பேசிய போது, தெளிவாக வெளியிட்டிருக்கிறார். அதற்கு இரண்டொரு தினங்களுக்கு முன், டில்லிப் பார்லிமெண்டிலும், இந்த விதம் அறிவித்திருக்கிறார். இப்போது எங்கு போனாலும், "உணவு! உணவு!!" என்றே, பேசியும் வருகிறார்.

முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிந்து, இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலும் ஈராண்டுகள் ஓடிவிட்டன. முதல் திட்டத்தில் உணவுப் பிரச்னை, இனி இராது என்று முரசும் முழங்கப்பட்டது.

ஆனல் இப்போது, முகாரி எழும்புகிறது! மூலைக்கு மூலை போய் ஆபத்து — ஆபத்து — என்று அலறுகிருர்கள்!!

உடல் நலமில்லை என்று ஒரு நாள் சொன்னல், கைபிடித்தவன், நம்பலாம். தொடர்ந்தும், விட்டு விட்டும், இப்படியே சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தால், காங்கிரசை வாழ்வின் துணையாக எண்ணியிருக்கும் குடிமகன் மனதில் அச்சமும் ஐயமும் ஏற்படத்தானே செய்யும்.

அதனல்தான், நாடு முழுவதிலும் காங்கிரஸ் ஆட்சியின் அலங்கோலங்களைப்பற்றியும், செயல் திறனில்லாத குறைகளைக் குறித்தும், நம்போன்ருர் எடுத்துச் சொல்லும்போது மக்கள் ஆமோதிக்கிருர்கள். உண்மைதானே இவர்கள் சொல்வது, என்று உணருகிருர்கள். காங்கிரஸ் அரசு, ஏதோ தப்புத் தண்டாவில் இறங்கிவிட்டது என்று கருதுகிருர்கள். இக்குறைபோக நல்லதொரு ஆட்சி, நமக்கான ஆட்சி மலர்வேண்டும் என்பதில் ஆவல் காட்டுகிருர்கள். நமது கழகத்தின் விளக்கம் கேட்க, கூடுகிருர்கள்— கழகத்துக்கு ஆதரவும் அளிக்கிருர்கள்.

இதனைக் காண்கிறபோது, எரிச்சலும் குடைச்சலும் ஏற்பட்டு, நமது அமைச்சர்கள் ஏதேதோ பேசுவதாகக் கேள்விப்படுகிருேம். இல்லாததையெல்லாம் கூடப் புனைந்துரைப்பதாக அறிகிருேம். முதலமைச்சர் காமராசர், என்ன செய்யவில்லை நாங்கள் என்று மார்தட்டிக் கேட்டு, "சுதந்திரத்தைக் கொண்டுவந்தது நாங்கள்தானே" என்ற பழைய பல்லவியை, உரத்த குரலில், ஒவ்வொரு ஊரிலும் உரைப்பதாகவும் ஏடுகளில் காண்கிருேம். அமைச்சர் பக்தவத்சலம் போன்ருேர், "எங்களைக் குறை சொல்கிருர்களே தி.மு.க.க்கள்! இவர்களிடம் என்ன திட்டம் உள்ளது. உணவுப் பிரச்னை போன்றவைகளைச் சமாளிக்க உருப்படியான திட்டத்தைச் சொல்வார்களா?", என்று சவால் விடவும் செய்கிருர்களாம்.

காதகியாகிவிட்டேனய்யா — ஆதனல் சமைக்கவில்லை — நீ வேண்டுமானல் சமைத்துப்போடு — நானும் சாப்பிடுகிறேன், என்று சொல்வதுபோல, மக்கள் மன்றத்தைப் பார்த்து, திட்டம் கேட்கிருர்கள், இந்த அமைச்சர்கள். நிபுணர்கள் எல்லாம் கூடிவகுத்த, ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களில், ஒன்றரையை முடித்தும், முகாரிதான் நாட்டிலுள்ளது என்ருல், இவர்களால் எதைத்தான் சரியாகச் செய்யமுடியும்? — எதையும் செய்ய முடியாது! ஒருபோதும் முடியாது!!

ஏனெனில், இவர்கள் கண்ணும் கவனமும் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்ததாகக் கூறிக்கொண்ட நாட்டை எப்படி ஏமாற்றுவதில் என்பதில் இருக்கின்றதே ஒழிய, பிரச்னைகளைத் தீர்த்து சுகம் மலரச் செய்யவேண்டுமெனும் ஆசை, துளியும் இடையாது; அப்படி ஓரிருவருக்கு ஆசையிருந்தாலும், செயல் திறனின்மையால், இருப்பதும் கெட்டுக் குட்டிச்சுவராகிவிடுகிறது.

"எங்கள் தலைவர்களுக்கா செயல் திறனில்லை?", என்று காங்கிரஸ் தோழர் கர்ச்சிப்பார். உண்மைதான். பதினெரு ஆண்டுகளுக்கு மேல், ஆட்சிப்பீடத்தில் அமர்ந்து செங்கோல் செலுத்தியும், செயல் திறமை காங்கிரஸ் அமைச்சர்களுக்கு இல்லை. இதை, நாம் சொல்லவில்லை; டில்லி உணவு மந்திரியாக இருக்கும் அசித் பிரசாத் செயின் அவர்களே, பெங்களூர் மாநாட்டில் சொல்லியிருக்கிருர்,

'நாட்டுக்கு எது முக்கியம்? எது நாட்டின் செல்வம்? உணவுதானே! — என்பதை நாங்கள் உணரத் தவறிவிட்டோம். அதை அவ்வளவு முக்கியமானதாகக் கருதாமல், திட்டத்தின் மேல் திட்டம் போட்டதால்தான், இன்று திண்டாட்டம் தெரிகிறது", என்று.

பசியின் அருமையினை, மறந்தனராம் மாட்சிக்குரிய தலைவர்கள்! ஒரு நாட்டின் உண்மையான செல்வம், மக்களுக்கான விளைபொருள்கள் எனபதை உணராமலேயே, திட்டத்தின மீது திட்டம்போட்டு விட்டார்களாம்!! "ஆகா, குற்றம் குற்றம் என்றறிந்ததும், அதை ஒப்புக்கொள்ளும் பெருந்தன்மையைக் கண்டீரோ எமது அமைச்சர்களிடம்?', என்று கூறக்கூடும், தேசியத் தோழர். பெருந்தன்மையை நாமும் பாராட்டுகிருேம். ஆனல், இந்தக் குற்றத்துக்காக, இந்த உபகண்டம் இந்த ஆண்டுகளில் கிட்டத்தட்ட மூவாயிரம் கோடி ரூபாய்களைக் கொட்டி அழித்து, இன்று கடனளியாகி இருக்கிறது என்பதை எண்ணும்போது இதயம் வெடிக்காமல் இருக்காது!!

இரத்ததானம் செய்கிற இடத்துக்கு ஒரு நோயாளியைத் தூக்கிக் கொண்டுபோகிருர்கள்-இரத்தம் கொடுக்கப்பட்டாலொழிய நோயாளி பிழைக்கமாட்டான் — வெளியே ஒரு ஐந்து பேர் உள்ளே கொண்டுசெல்லப்படும் நோயாளியை விழி மூடாமல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதோடு, ஒருவருக்கொருவர் பேசியும் கொள்ளுகிருர்களாம் — "ஐயயோ! நம்முடைய உடம்பிலிருந்தாவது இரத்தம் கொடுத்து, அந்த நோயாளியைக் காப்பாற்றவேண்டுமய்யா. இல்லாவிட்டால் நோயாளி, போய்விடுவான். அவன் செத்துவிட்டால், நாம் இதுவரை கொடுத்திருக்கிற கடன் வராது,' என்று. நோயாளியின் இடத்திலே, "இந்தியப் பொருளாதாரம்" என்று குறிப்பிட்டு, அந்த ஐவரையும், ஐந்து வல்லரசுகளைப் போலக்காட்டி, 27ந் தேதிய "மெயில்", ஒரு கேலிச் சித்திரம் போட்டிருக்கிறது! கடன் கொடுத்திருக்கிற அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள், தாங்கள் கொடுத்திருக்கிற பணம் போய்விடக் கூடாது என்பதற்காகவாவது, ஏதாவது உதவி செய்யும் இக்கட்டான நிலையில் உள்ளன என்று படம் கூறுகிறது!!

பதினெரு ஆண்டுக்கால ஆட்சியில், "பாரதம்" பெற்றுள்ள உரு, நோயாளி! இந்த நோயாளிக்குச் சிகிச்சை செய்யும் பீடத்தில், தொடர்ந்து காங்கிரசே இருக்குமானல் என்ன ஏற்படும்? காமராசரும், சுப்பிரமணியமும், பக்தவத்சலமும் மேடையிலே ஏறி, ஏதாவது பேசலாம்-கித்தாப்பையும் கீர்த்தியையும் முழக்கலாம் — நாங்கள்தானே சுதந்திரம் கொண்டுவந்தவர்கள் என்று துடை தட்டலாம். ஆனல், அவர்கள் பெற்ற சுதந்திரநாடு, இன்று எப்படியுள்ளது? நோயாளியாக உள்ளது! அதுவும், எந்த அந்நியர்களின் பிடியிலிருந்து விடுபட வேண்டுமெனக் குமரனையும் பகத்சிங்கையும் வ. உ. சி.யையும் தத்தம் செய்தனரோ, அந்த அந்நியர்களிடம் கடன்பட்ட நோயாளியாக ஆகியிருக்கிறது!!

(8-ம் பக்கம் பார்க்க)

வள்ளுவர் கூறுகிறார்!

—[கழுகுமலையான்]—

ஒருநாட்டின் ஆட்சிமுறை செவ்வனே நடைபெறுவதற்குப் பெரிதும் இன்றியமையாதவர்கள் வினையாளர்கள்தாம். வினையாளர்களை ஆட்சிக்கு உயிர்போன்றவர்கள் என்றும் சொல்லலாம், அத்தகைய வினையாளர்கள் பலதிறப்பட்டவர்கள், பலவகைப்பட்டவர்கள். அஞ்சல் நிலையச் சிப்பந்திகள், புள்ளிவிவரக் கணக்காளர்கள், இரயில்வே ஊழியர்கள், துறைமுகத் தொழிலாளர்கள், மின்சார இலாகா ஊழியர்கள், பள்ளி ஆசிரியர்கள், போலீஸ் உத்தியோகத்தர்கள், நகரசுத்தித் தொழிலாளர்கள்.

இவ்வாறு பல துறைகளிலும் தொழிலாளர்கள் பணியாற்றுவதன் காரணமாகத்தான் ஆட்சியாளரின் எந்தத்திட்டமும் செயல்படமுடிகிறது, அமுலாகிப் பரவுகிறது. சட்டங்களும் திட்டங்களும் சரிவரச் செயல்பட இத்தகைய வினையாளர்களின் ஒத்துழைப்புத் தேவை. அவர்கள் உளமார ஒத்துழைக்க வேண்டும் என்றால், அவர்களின் இல்லற—குடும்ப வாழ்வு — தொல்லையின்றி நடைபெற வேண்டும். அப்பொழுதுதான் நாடு கெடாமல், நாட்டை ஆளும் கட்சி அழியாமல் பார்த்துக்கொள்ள முடியும். இத்தகைய தொழிலாளர்களின் நிலைமையை நாள் தோறும் கவனிக்க வேண்டும். அவர்களின்குறையைப் போக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு வாழ்க்கைத் தர உயர்வுக்கேற்ப ஊதியம் அளிக்கவேண்டும். அடிப்படை வாழ்வுக்குப் போதிய ஊதியமாவது அளிக்கவேண்டும். வள்ளுவர் கூறுவதைக் கேளுங்கள்.

நாடோறும் நாடுக மன்னன் வினைசெய்வான்
கோடாமை கோடா துலகு.

அக்காலத்தில் முடியாட்சி இருந்தமையால் அரசனுக்குச் சொன்னார். இக்காலத்தில் குடியாட்சிக்கும் இது பொருந்தும். ஆட்சியாளர்க்கு அவர் அறிவுறுத்துவது என்ன? நாள் தோறும் வினையாளர்களின் நிலைமையைக் கவனிக்கவேண்டுமாம். அவர்களின் குறையை அவ்வப் பொழுதே போக்கவேண்டுமாம். வினைசெய்வான் மனங்கோணுவானானால் நாடு கெடும். ஆட்சி அவல நிலைக்கு ஆளாகி அழியும் என்கிறார். "வினை செய்வான் கோடாமை கோடா துலகு" தொழிலாளர்கள் மனங்கோணாதிருப்பார்களானால் உலகமும் கோணாது. இதையே மாற்றிச் சொல்வதானால் 'தொழிலாளர்கள் உள்ளம் மாறுபடுவார்களானால் நாடும் கேடுறும்' என்று சொல்லலாம்—சொல்லவேண்டும்.

ஆனால் இன்றைய நிலை எப்படி இருக்கிறது பாருங்கள்! வினையாளர்களிடையேதான் வேதனைக் குரல். தொழிலாளர்களிடையே தான் துயரமும் சோகமும் நிலவக் காணுகிறோம். நாடெங்கிலும் நலிவு; துறைகள் தோறுமுள்ள தொழிலாளர்களிடையே அதிருப்தி, வேலை நிறுத்தம், அர்த்தால். அனுதாப ஸ்டிரைக் முதலியன நடைபெறுவதைக் காணுகிறோம்.

சம்பள உயர்வு வேண்டும் என்ற கூக்குரல்ஒவ்வொருதுறைத்தொழிலாளர்களிடையேயும் எழுகிறது. ஊதிய உயர்வு வேண்டும் என்ற அலறல் ஒருமாகாணத்தில்உள்ளவர்களிடையே மட்டுமன்று; இந்த உபகண்டத்திலுள்ள பல மாகாணத்தில் உள்ளவர்களிடையேயும் எழத்தான் செய்கிறது. என்றாலும் இன்றைய டெல்லி ஆட்சி அவர்களுக்கு வழிவகை செய்யவில்லை. எவர்களைத் தினந்தோறும் கவனிக்க வேண்டும் என்று வள்ளுவர் சொன்னாரோ, எவர்களை அன்றாடம் அறிந்து குறையைப்போக்க வேண்டும் என்று வள்ளுவர் சொன்னாரோ, அவர்களின் அந்த வினையாளர்களின் கூக்குரலை — அழுகையை—இந்தக் காங்கிரஸ் ஆட்சி அசட்டை செய்கிறது. ஆட்சியாளர்களே சென்று வினையாளர்களின் நலத்தைக் கவனிக்க வேண்டும் என்று வள்ளுவர் சொல்லியிருக்க, மாறாக வினையாளர்களே தங்கள் தேவையை—சம்பள உயர்வு வேண்டுமென்ற கூக்குரலை — தெரிவித்தபோதும் இந்த நேரு ஆட்சி ஆவன செய்யவில்லை; அக்கறை காட்டவில்லை. பல நேரங்களில் அனுதாபமும் தெரிவிப்பதில்லை. மாறாக அக்கிரமத்தைச் செய்யக் காணுகிறோம். அதிகார ஆணவத்தால் அநியாயம் புரியக் காணுகிறோம்.

நியாயமான கூலியைப் பன்முறை கேட்டும் தராத காரணத்தினால் வேலை நிறுத்தமோ, அர்த்தாலோ செய்கின்றனர். அவ்வாறு செய்பவர்களைக் காட்டுமிராண்டிகள், முட்டாள்கள் என்று இழித்துரைப்பதும், அவர்களின் மேல் கண்ணீர்ப் புகையைச் செலுத்துவதும் குண்டாந்தடியைப் பிரயோகிப்பதும், துப்பாக்கியை நீட்டுவதும்தான் இன்றைய ஆட்சியில் இடம் பெற்றிருக்கிறது என்பதைக் காணுகிறோம். இந்த ஆட்சியாளர்களின் அக்கிரமத்தால் அநியாயமாகப் பலர் சாகடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பலர் காயப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இவ்வாறு சர்வாதிகாரப் போக்கால், தடியால், கண்ணீர்ப் புகையால், துப்பாக்கியால் தொழிலாளர்களின் கூக்குரலை — கோரிக்கையை-அடக்கிவிடப் பார்க்கிறார்கள். இத்தகைய செயலால் வெற்றிபெற்றுவிட முடியுமென்று நினைக்கிறார்கள். இவ்விதச் செய்கையால் வெற்றிபெற முடியாதென்று வள்ளுவர் கூறுகிறார் கேளுங்கள். "வேல் அன்று வென்றி தருவது" அக்காலத்தையொட்டி

'வேல்' என்றார். அவரே இக்காலத்தில் இருந்திருப்பாரேயானால் கண்ணீர்ப்புகையோ, குண்டாந்தடியோ, துப்பாக்கியோ வெற்றி தந்துவிடாது என்றுதான் சொல்லியிருப்பார்.

இப்படிப்பட்ட கொடுமைகளை எவ்வளவு செய்தாலும், அடுக்கடுக்காகச் செய்தாலும் தொழிலாளர் உலகம் அஞ்சப்போவது இல்லை; அடங்கப்போவதும் இல்லை. இத்தகைய அக்கிரம அடக்குமுறையால் ஆட்சியாளர்களுக்கு வெற்றியும் கிடைக்காது. பின வெற்றிக்கு வழிதான் என்ன? அதனையும் வள்ளுவரே கூறுகிறார்.

வேலன்று வென்றி தருவது மன்னவன்
கோலதூஉம் கோடா தெனின்

கோல்தான்—ஆள்வோருடைய நிர்வாகந்தான்—வெற்றி தருமாம். அதுவும், அந்த நிர்வாகமும், ஆட்சியும் நேர்மைக்கு முரணாக, நீதிக்கு மாறாக, நன்மைக்குப் புறம்பாக, நாட்டிற்கு இழுக்காக இருக்கக் கூடாதாம். இந்நன்முறையை விடுத்துப் புன்முறையாம் அடக்குமுறையால் அமைதியோ வெற்றியோ கிட்டாது என்கிறார். இதனை இன்றைய காங்கிரஸ் ஆட்சி — இராமராஜ்யம் — உணருமா?

சம்பளம் போதவில்லை என்று கேட்பவர்களைத் தாறுமாறாக ஏசுவதும், கடுமொழி புகல்வதும், தடியால் அடித்துக் காயப்படுத்துவதும், உடலுறுப்புக்களைச் சிதைப்பதும், கண்ணீர்ப் புகையினால், உரிமைக் குரல் எழுப்புபவர்களை ஓடஓட விரட்டுவதும், துப்பாக்கியால் சாகடிப்பதும் போன்ற கொடுஞ் செயல்கள், ஆட்சியைத் தேய்க்கும்— அழிக்கும் — அரம் ஆகும் என்கிறார் வள்ளுவர்.

கடுமொழியும் கையிகந்த தண்டமும் வேந்தன்
அடுமுரண் தேய்க்கும் அரம்

இன்றைய காங்கிரஸ் ஆட்சியும் இந்த நிலையைத்தான் அடைந்து வருகிறது.

குண்டுக்கு இரையானவர்களின் குடும்பங்கள் விடும் கண்ணீரைப் பார்க்கிறோம். உடலுறுப்புச் சிதைந்தவர்களின் மனைவியர்கள் அழும் கூக்குரலைக் கேட்கிறோம். கொடுமைகளைப் பொறுக்கமுடியாமல் குடும்பங் குடும்பமாக அழுகிறார்கள்.

அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுத கண்ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை

(செல்வம் என்றால் இங்கு ஆட்சிச் செல்வத்தை — ஆட்சியை — குறிக்கும்) ஆட்சியை இந்த அழுகை அழித்துவிடுமாம்.

'எந்த வினையாளர்களை நாள்தோறும் கவனித்து அவர்களது குறையைப் போக்க வேண்டுமோ அந்த வினையாளர்களை—அரசாங்க நிர்வாகத்திற்கு உயிர் போன்ற வினையாளர்களை வேதனைக்கு உள்ளாக்கும் இந்தக் காங்கிரஸ் ஆட்சி சீக்கிரத்தில் சிதைந்து தேய்ந்து அழியத்தான் செய்யும்' என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார் என்றால், அதை மறுக்க முடியுமா?

*

6-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

கண்ணுக்கு மையும், கொண்டைக்குத் திருகுபில்லையும், போட்டுக்கொள்ள இரவிக்கையும், கட்டி அழகுபார்க்கப் பட்டுப்புடவையும், வாங்க அயலானுக்குக் "கடன்"பட்டு, அவனுக்கு ஆட்பட்டு, அந்த 'மவுசில்' சொந்தக் கணவனை மறந்த நிலையில், இன்றுள்ள காங்கிரஸ் அரசு இருக்கிறது.

சுதந்திரத்தின் அழகைக் காட்டிக்கொள்வதிலும், வெளி ஆடம்பரத்திலும் தன்னுடைய 'உடல்' உறுதியை வெளிப்படுத்திக்கொள்வதிலும், வெளி ஆடம்பரத்திலும், காங்கிரசு சர்க்கார், இந்தப் பதினொரு ஆண்டுகளிலே அழித்திருக்கும் பணம் மிகமிக அதிகம்.

"வெளி நாடுகளில் நாம் வாங்கி இருக்கும் கடன்களில், பெரும்பான்மையான தொகை இராணுவ தளவாடங்களுக்காகவே செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு போர்க்காலம் போலக் கருதியே வாங்கப்பட்டிருக்கிறது. பாகிஸ்தானை மனதிலெண்ணி இவைகளை நாம் வாங்கவேண்டியவர்களானோம்"

என்று 23ந் தேதிய 'சுயராஜ்யா' இதழ் வருத்தத்தோடு குறிப்பிட்டிருக்கிறது! அந்த ஏடே வருந்துகிற அளவுக்கு 'வீண் பெருமை'க்காக இவ்வளவு பணம் விரயமாக்கப்பட்டிருக்கிறது!!

கடன்தான் பட்டோம் — இருந்ததையும் வாங்கியதையும் அழித்தோம் வீண் ஆடம்பரத்துக்கு என்றால், நேசயாளியாக ஏன் ஆக வேண்டும்? இருப்பதைக்கொண்டாவது, மக்களின் பசியைப் போக்க ஏதாவது செய்யலாமல்லவா! செய்யவில்லை—ஏனென்றால், மனிதனுக்குள் எதுமுக்கியமோ, எது உயிரோடாவது உலவச் செய்யுமோ, அந்த உணவுப் பிரச்னையையே நாங்கள் சாதாரணமாகக் கருதிவிட்டோம்—அது தவறு என்று இப்போதுதான் தெரிகிறது என்றார் டில்லி உணவு நிபுணர்கள் மத்தியில்!!

இப்படிப்பட்டவர்களிடம் எந்தத் திட்டம் கொடுத்தால்தான் உருப்படும்? அல்லது, எவ்வளவு வளமான நாட்டை ஒப்படைத்தாலும் தான் எப்படி உருப்பட வைப்பார்கள்?—நாம் கேட்கவில்லை, நாடே, இன்றையதினம் கேட்கிறது இக்கேள்வியை! நாயகர்களோ, நம்மை ஏசியும் பேசியும் பவனி வந்துவிட்டால் 'பஸ்பம்' கொடுத்ததாகி விடும்—காங்கிரசு ஆட்சி நீடித்து விடும்--குற்றங்களை மக்கள் மறந்து விடுவார்கள் என்று எண்ணி "நான்தானே உன் கட்டிய மனைவி! உனக்கு மாலையிட்ட மணாளன் நான்தானே!" என்கிற பல்லவியை மட்டும் அடிக்கடி பாடிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

பாட்டும் பலிக்காது! 'காதலி' யென்று உணர்ந்துவிட்ட பாமரனும், ஏமாறமாட்டான்!!

*

மனிதன் தனது சக்தியில் நம்பிக்கை கொள்ளவேண்டும். தான் எதையும் சாதிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவன் என்னும் நம்பிக்கை அவனிடம் வலுப்பெறவேண்டும். நம்பிக்கையே மனித முயற்சிக்கு அடிப்படை. அது பலமுடையதாயின் முயற்சி பயன்தரும்; மனம் உழைக்கத் தூண்டும்; உழைப்பு உயர்ச்சிதரும்.

அன்றும் இன்றும்

ஓ பா. சரவணவேலு

இலங்கையில் தமிழர்களின் போராட்டம். தங்கள் மொழி, உரிமை, பாதுகாத்திடவேண்டும் என்ற உரிமைவேட்கை. இன்று பெறவேண்டும் புது உரிமைகளை என்ற நோக்கம் கொண்டவர்கள் அல்ல. பல நூற்றாண்டுகளாகப் பெற்றிருந்த உரிமைகள் சிங்கள அரசியலாரால் அண்மையில்பறிக்கப்பட்டுவிட்டது. இழந்த உரிமைகள் மீண்டும் பெற்றிடவேண்டுமென்ற நல்லார்வம்.

தமிழரின் குடியுரிமையை மறுத்தும், அவர்களின் பேச்சுரிமை, கருத்துரிமையைத்தடுத்தும் பண்டார நாயகரின் அரசாங்கம் அடக்குமுறையினை வீசியுள்ளது. அதன் விளைவு உயிரிழந்தோர் எண்ணிக்கை 300; கைதியாக்கப்பட்டோர் 6,302; அவர்களில் பாதுகாப்புக் கைதியாக வைக்கப்பட்டோர் 2 251; இன்னும் விடுதலை செய்யாமலிருப்போர் 524; வழக்குத் தொடரப்பட்டிருப்போர் 620.

தமிழரது போராட்டத்தை நடத்திய தலைவர்கள் சிறையில். சிங்களவர்களால் தாக்கப்பட்ட தமிழர்கள் ஏராளம். வகுப்புக் கலவரத்தால் தமிழரது வாழ்வு சிதைகிறது, வெளியேறு இத்தீவினைவிட்டு என உத்தரவு பிறக்கிறது.

இலங்கையில் காடு திருத்தி நாடாக்கி, நாட்டை நகராக்கினான். பொருள் வளம் செழிக்கும் தோட்டங்களை அமைத்தான். பல நூற்றாண்டுகளாக வாழ்ந்த தமிழினத் தோன்றல்கள் இன்று இலங்கையில் கேட்பாரற்றுச் சீரழிகிறார்கள்.

அன்று அவன் இனம் வாழ்ந்த வரலாற்றை நேரு எழுதிய நூலில் காண்கிறான். "புத்தர் வாழ்ந்த காலத்தில் விஜயன் இந்தியாவிலிருந்து சென்று இலங்கையை வென்றதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அஜந்தா குகைகளில் விஜயன் யானைகளையும், குதிரைகளையும் கப்பல்களில் ஏற்றிக்கொண்டு இலங்கைக்குச் செல்வதைக் காட்டும் சித்திரம் ஒன்று இருக்கிறது என்றே நினைக்கிறேன். விஜயன் இலங்கைக்கு சிங்களத் தீவு என்னும் பெயரை அளித்தான். வட இந்தியாவைவிடத் தென் இந்தியா கடலோடு அதிக உறவு கொண்டாடியது. கிழக்குத் தீவுகளில் இந்தியக் குடியேற்றங்கள் ஏற்படுவதற்குக்காரணமாக இருந்த பெரு முயற்சியில் தென்னிந்தியாவே வழிகாட்டியாக இருந்தது. வேறு இடங்களில் சென்று குடியேறுவதற்கான திட்டங்கள் முன் யோசனையுடன் வகுக்கப்பட்டு அனைவரும் ஏக காலத்தில் சென்று குடியேறி இருக்கிறார்கள் என்பது தெளிவாகத்தெரிகிறது" (உலக சரித்திரம் நேரு எழுதியது. ஓ. வி. அளகேசன் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு.)

தினமணி 15-8-58 செய்தி.

இலங்கை வகுப்புக்கலவர சேத மதிப்பீடு.

நம் நாட்டின் பொறுப்பு குறித்து
நேருஜி பதில்.

புதுடில்லி, ஆக. 14:

"இலங்கையில் சமீபத்தில் நடைபெற்ற கலவரத்தின் விளைவாக ஏற்பட்ட நஷ்டத்தைக் குறிப்பிட்டு இதற்கும் இந்திய சர்க்காருக்கும் யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை என்று லோக் சபையில் 22 மெம்பர்கள் கூட்டாகக் கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலளிக்கையில் பிரதம மந்திரி ஸ்ரீ நேருஜி கூறினார்:

கலகத்தால் ஏற்பட்ட நஷ்டங்களை ஏற்பது இலங்கை சர்க்காரின் பொறுப்பாகும்."

இந்திய வமிசா வழியினருக்கு ஏற்பட்ட சேதம் குறித்தும், மரணங்கள் குறித்தும் இந்திய ஹைகமிஷனர் மதிப்பிட்டிருக்கிறாரா என்று கேட்டதற்குப் பிரதம மந்திரி பதிலளிக்கையில். "இந்திய வமிசா வழியைச் சேர்ந்த மூவர் மரணமடைந்த" தாக கூறினார். ஸ்ரீ. கே. டி. கே. தங்கமணி 300 என்று குறிப்பிட்டுருப்பதுபற்றிப்பிரஸ்தாபிக்கையில், இந்திய வமிசா வழியினரல்லாத மற்றவர்களும் அடங்கிருப்பதாயும், அவர்கள் நாடற்றவர்களாகக் கருதப்படுகிறார்கள் என்றும், அவர்கள் பிரஜா உரிமை விஷயம் நிர்ணயிக்கப்படாமல் இருப்பதாகவும், இவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சேதத்தை மதிப்பிடுவதற்கில்லை என்றும், இவர்கள் சார்பில் இந்திய ஹை கமிஷனர் ஒன்றும் செய்வதற்கில்லை என்றும் கூறினார்.

இந்தியாவுக்குத் தங்கள் உடமைப் பொருள்களுடனும், தட்டு முட்டுச் சாமான்களுடனும் கலவரத்தின்போது வந்து சேர்ந்தவர்களைச் சிரமைக்கும் விஷயம் எழவில்லை என்றார்.

பாராளுமன்றத்தில் 22 உறுப்பினர்கள் இலங்கை வாழ் தமிழர்கள் பிரச்னையைக் கேட்டதற்கு நேரு தந்தபதிலைத் தெரிவிக்கிறது தினமணி. நேருவின் பதிலை "நம் நாட்டின் பொறுப்பு" என அறிவிக்கிறது. இதுதான் நம் நாட்டின் பொறுப்பா?

இந்து—முஸ்லீம் கலவரம். கலவரத்தால் வாழ்விழந்த இந்தியர்கள் அகதிகளாக வந்தனர். அவர்கள் இழந்த வாழ்வை மீண்டும் பெற, புதுவாழ்வு காணத் திட்டங்கள் வகுத்து, பல கோடி ரூபாய் தந்துதவியது டில்லி அரசாங்கம். அது நேருவின் பொறுப்பு! எனவே "நம் நாட்டின் பொறுப்பு" இதுதானே நாம் காண்பது!

சிங்களவர்—தமிழர் வகுப்புக்கலவரம். கலவரத்தால் வாழ்விழந்து தமிழர்கள் அகதிகளாக இந்தியாவிற்கு வருகிறார்கள். வந்தவர்கள் வாழ்வினைச் சீரமைக்கும் விஷயம் எழவில்லை நேருவிற்கு. ஏன் இந்த வேறுபாடு தமிழர் விஷயத்தில்?

அன்று தமிழன் இலங்கை சென்றான், வென்றான். எனக் கூறிய நேரு, இன்று இலங்கை வாழ் தமிழர்களைக் கூறிடும் வார்த்தைகள் எவ்வளவு மாற்றம்! தமிழர்கள் தங்கள் தலைவர் நேரு எனக்கருதியவர்களுக்கு எவ்வளவு ஏமாற்றம்! ஏன் இந்த வேறுபாடு? சிந்திக்கவேண்டாமா தமிழர்கள்?

"ஒருவனைக் கொள்ளையடிக்கும்போதே அவனிடம் தங்களுக்கு நல்லெண்ணம் பொங்கித் ததும்புவதாக உறுதி கூறுவதும், ஒரு உயிரைக் கொல்லும்போதே உயிர்க்கோலை புரிவது பாவம், அதை ஓம்புவதே மேலான தருமம் என்று வாய்ப்பறை சாற்றுவதும் சாம்ராஜ்ய வல்லரசுகள் சிறப்பாகப் பயின்று வரும் ஒரு தனிக் கலையாகும்" என்று பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்ய வல்லரசு குறித்து அன்று தன் மகளுக்கு எழுதினார் நேரு. இன்று......

இந்திய துணைக்கண்டம் ஒரு நாடு, வாழ்பவர்கள் இந்தியர்கள், அவர்களது மதம் இந்து மதம், தேசிய மொழி இந்தி, மருத்துவ முறை ஆயுர்வேதம். இவைகள் என்றும் நிலைத்திட வேண்டும் எனக் கொள்கை கொண்டோர் உருவாக்கி வரும் இந்து சாம்ராஜ்யம். இந்து சாம்ராஜ்ய தலைமை அமைச்சர் நேருஜி. அவர் சாம்ராஜ்ய வல்லரசு கொண்டிருக்கும் அக்கலையினைக் கொண்டுள்ளாரா?

அன்றும் தென்னவரை வடவர் வென்றதில்லை. போர்க்களத்திலே கலை என்றும் சமயம் என்றும், மொழி என்றும் கலந்து தங்கள் கொள்கையினை நிலைநாட்டியதை வரலாறுகள் கூறுகின்றன. இன்று கட்சி எனக்கூறி வடவர் தங்கள் கொள்கையினைச் செயல்படுத்தி வருகின்றனர், இந்நிலையினை உணர வேண்டாமா காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர்கள், தோழர்கள்.

இலங்கை வாழ் தமிழர்கள் நிலையினைக் குறித்து மட்டுமல்ல நேருவின் வஞ்சனை, இந்திய துணைக் கண்டத்தில் ஒரு அங்கமாக இருக்கும் தமிழகத்திற்கும் வஞ்சனை.

கைத்தறியாளர் வாழ்வினைக் குறித்து ஒருமனதாகத் தீர்மானித்து, சென்னை சட்ட மன்றம் அனுப்பிய தீர்மானம் நிராகரிக்கப்பட்டது. தமிழகத்து முன்னேற்றத் திட்டங்கள் வகுத்து (இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டம்) எடுத்துச் சென்றார் நிதியமைச்சர். என்ன கண்டோம்? கேட்ட தொகை 400-கோடி! கொடுத்து உதவ இயலும் என்று கூறியதா நேருசர்க்கார்! "குறைத்துக் கொள்ளுங்கள்" என்றுகூறிப் பாதித் தொகைக்கு மேல் வெட்டு. "வெளி நாடுகளுக்குச் செல்லும் கலைக்குழுவில், தமிழகத்துக் கலைஞர்களுக்கு இடமில்லை" சொல்லுகிறார் நடிகர். ஔவை டி. கே. சண்முகம்.

"கச்சா பிலிம் கட்டுப்பாட்டிற்குப் பிறகும் வடநாட்டிற்கு அதிக பிலிம் கிடைக்கிறது. ஆனால் நமக்கோ நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டிய அளவுகூடக் கிடைக்கவில்லை. இது டெல்லியின் ஓர வஞ்சனைதான்; சொல்லுகிறார் திரு. பி. நாகிரெட்டி. வானொலி நிலையம் தமிழ் மொழிக்கு தொண்டு செய்திடும் நிலையில் இல்லை. வடமொழி இந்திப் பிரச்சார நிலையமாக விளங்குகிறது, எனத் தமிழார்வம் கொண்டோர் குறைபடுகிறார்கள்.

என். ஜி. ஓ. பிரச்னை, டில்லியைக் கேட்டுள்ளோம் என அமைச்சர்கள் பதில். சேலத்தில் அலுமினிய தொழிற்சாலை? நிலைமையை விவரித்து டில்லிக்கு எழுதியுள்ளோம் என்ற பதில். ஏன் இந்த அவல நிலை தமிழகத்திற்கு.

தமிழ் மக்களால் தேர்ந்தெடுத்தனுப்பிய சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் தீர்மானம் டில்லியால் நிராகரிக்கப்படுகிறது. பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் கோரிக்கைகள் நிறைவேற்றப்படுவதில்லை.

தென்னகத்தில் வாழும் தமிழர்களை இந்தியர்கள் என நேரு கருதவில்லையா? வட பகுதியில் வாழும் மக்கள்தான் இந்தியர்களா? அவர்கள் வாழ வழிவகை செய்ததுதான் இந்திய அரசின் பிரச்னை எனக் கருதிக்கொண்டாரா நேரு? இனப்பற்றின் செயல் இது எனச் சுட்டிக்காட்டவில்லையா

மக்கள் சபை லோக்சபா ஆயிற்று. தலைவர் ராஷ்ட்ரபதியானார், வானொலி ஆகாஷ்வாணியாயிற்று. ரூபா, அணா, பை மாறி நயா பைசா ஆயிற்று, இன்னும் பல இந்தி மொழிப் பெயர்களாகி வருகின்றன.

"நூற்றாண்டு சுதந்திர விழா செய்திப்படத்தில் தமிழகவிடுதலை வீரர்கள் இடம் பெறவில்லை" குமுறும் உள்ளத்தோடு எழுதியது கல்கி, ஆனந்த விகடன். எதிலும் தமிழகம் புறக்கணிக்கப்படுகிறது.

இந்திய நாடு ஒன்றென்றும் இங்கு வாழ்வோர் இந்தியர்கள் என்றும், இந்திய தேசீயம் வளரட்டும் என்றும் நேரு கூறுவது, சாம்ராஜ்ய வல்லரசு சிறப்பாக பயின்று வரும் சர்வாதிகார மயக்கு மொழிகள் அல்லாமல் வேறென்ன? இதைத் தமிழர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். அகில இந்தியக்கட்சிப்பற்றுக் கொண்டோர் தெளிவுபெறவேண்டும். தமிழர்களுக்கு தமிழகம்! தன்னுரிமை கொண்ட தனியரசு—திராவிடக் கூட்டரசு அமைய வழிவகை செய்ய ஒற்றுமை கொள்ளுங்கள் உழைத்திடுவோம்.

நாம் எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில், 'அது சாத்தியமில்லை, இது சாத்தியமில்லை' என்று சொல்லுகிறோமே, ஒரு யோசனை சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள்; கையில் ஒரு பென்சிலும் ஒரு காகிதமும் எப்போதும் வைத்திருங்கள். ஒன்று "முடியாத காரியம்" என்று தோன்றினால் உடனே அதைக் குறித்துக்கொள்ளுங்கள். அந்தக் காகிதத்தை அடிக்கடி கண்ணில் படும் இடமாகப் பார்த்து ஒட்டி வையுங்கள். ஒவ்வொரு நாளும் அதில் எந்த அம்சங்கள் கூடிய வரையில் சாத்தியம் என்று முயன்று பாருங்கள். நாலே நாளில் அதில் சில அம்சங்களையாவது செய்து முடித்திருப்பீர்கள். இதே மாதிரி சற்றுப் புத்தியைச் செலுத்தி முயன்று பார்த்தால் உங்களுக்கு எதுவும் சாத்தியம் என்ற உறுதி பிறக்கும்.

—என். வி. [illegible]

மாசற்ற மருதாயி

சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி...

அன்றிரவு டாக்டர் கொடுத்த சட்டையை குழந்தைக்குப் போட்டுவிட்டு, பிஸ்கட் கொடுத்து தூங்கவைத்துவிட்டு, கணவன் செல்லப்பனுக்காக வழக்கம்போல் காத்துக்கொண்டிருந்தாள். செல்லப்பனும் வந்தான். ஆனால் இன்று அவ்வளவாகக் குடிக்கவில்லைப்போலும்!

அவன் தன்னுடைய மாமூல் வேலைகளையெல்லாம்செய்துவிட்டு, கைகால்களைக் கழுவிக்கொண்டு சாப்பாட்டிற்குவந்து அமர்ந்தான். அப்போதுதான் பார்த்தான் அவனுடைய மகள் மருக்கொழுந்து ஒரு பட்டுச் சட்டை போட்டுக்கொண்டிருந்ததை. உடனே அவனுக்கு காலை நிகழ்ச்சி வந்தது. மருதாயியின் கையில் ரூபாய் — இப்போது மருக்கொழுந்து உடம்பிலே பட்டுச்சட்டை, மூளை வெகுவேகமாக வேலைசெய்யஆரம்பித்துவிட்டது, "ஏய்—மருதாயி எத்தனை நாளா இந்த வேலை......"

"எந்த வேலைங்க... மச்சான்..."

"நீ பணம் சம்பாதிக்கிறவேலை...",

அவள் தான் இரத்ததானம் செய்து பணம் சம்பாதிக்கிறதைச் சொல்கிறானே என்று நினைத்து, "இன்றைக்குத்தான் அத்தான் முதல் நாள்"

"ஓஹோ... புது மவுசு இல்லே, அதுதான் அதிகமாகக் கிடைச்சிருக்கு"

"இல்லைங்கெ அத்தான், முன்பெல்லாம் அஞ்சுதான் இப்பத்தான் ஏழு......"

"ஓஹோ... ஐந்திலிருந்து வளருதோ--அடி தேவடியா...எத்தனை நாளாடி இந்த வேலை" என்று மொத்து மொத்தென்று அவளை அங்கிருந்த கட்டையால் சாத்தினான்.

"விபசாரி... இதைவிடத் தூக்குப் போட்டுச் சாவதுதானே... ஏண்டி மாட்டு வண்டிக்காரன் பொண்டாட்டின்னு மதிப்பு குறைஞ்சிடும் போலிருக்கு—ஆபீஸர் கூத்தியார் ஆகப்பார்க்கிறு"

"மச்சான் என்ன பேசறீங்க... ஐயோ நான் என்ன சொன்னேன்! நீங்கள் ஏதோ தப்பா அர்த்தம் கொண்டுவிட்டீர்களே"

"நான் ஏண்டி தப்பா அர்த்தம் கொள்றேன் — எனக்குத் தெரியாதா? நான்தான் என் கண்முன்னாலேயே பார்த்தேனே... அவன் சிரிப்பும் உன் பாசாங்கும்...ஹா... ஹா... லட்ச லட்சமா வாங்கிற அந்தச்சினிமாக்காரிங்ககூடநடிக்க மாட்டாங்களே...இப்படி, விபசாரி..."

ச. இராமலிங்கம்

"மச்சான் அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள். இந்தக்குழந்தை சாட்சியா சொல்கிறேன். நான் காலையிலே இரத்ததானம் செய்தேன்"

"ஓஹோ! இரத்ததானமா...... ஏண்டி உன் உடல்தானம் பண்ணிட்டு இரத்ததானம்னு சொல்றே ......பேசாதேடி பேசினா தோலை உரிச்சுடுவேன் — இந்தக் கட்டையாலே பொளந்திடுவேன். என்னடி என்கிட்டே கரடி விடறே... இரத்ததானம் பண்றவளுக்கு வெளியிலே என்னடி அவனோடே பேச்சு—எனக்கு அப்போதே தெரியும்! கையும் களவுமாகப் பிடிச்சிருக்கணும். நீ சோரம் போன பணத்திலே என் செல்வத்துக்கு சொக்காயா" என்று சொக்காயைப் பிய்க்கப்போனான்.

"மச்சான்...அந்தச் சொக்காய் அந்தத்துட்டில்வாங்கியது இல்லை ...இது ஒரு டாக்டர்..."

"ஓஹோ அந்த ஆள் பத்தாமே ஒரு டாக்டர் கூடவா—அடிபாவி" என்று ஒரு மூங்கில் கழியினால் ஓங்கி அடித்தான், "...விபசாரி நீ இருப்பதைவிட இறப்பதேமேல். உன் புருஷன்னு சொல்லிக்கொண்டு உயிரோடு இருப்பதைவிட உன்னைக்கொன்று ஜெயிலுக்காவது போய்விடுவது மேல். உன்னைப் போன்றவர்களுக்கு இதுவாவது பாடமாக இருக்கட்டும்" என்று அவள் மயக்கம்போட்டு விழும்வரை அடித்துவிட்டு ஓடிவிட்டான். மருக்கொழுந்து கோவென்று அழுதாள். அக்கம் பக்கத்தார் ஓடிவந்து பார்த்தார்கள்.

உடனே ஒரு ஆள் டாக்டரிடம் ஓடினான். மற்றொருவன் செல்லப்பனைத் தேடிக்கொண்டு ஓடினான். டாக்டர் வந்து "இது உடம்பில் உள்காயம் பட்டுவிட்டது—ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரிக்கு தூக்கிச் செல்லுங்கள்" என்றார். உடனே அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்கு போய் விட்டார்கள். அங்கு விபத்துகளில் சிக்கியவர்களை பார்க்கும் வார்டுக்கு எடுத்துச் சென்றார்கள். அவள் ஆபரேஷன் அறைக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டாள்.

அதே நேரத்தில் செல்லப்பன், தன் மனைவி சோரம் போனதாகவும், தான் அவளை அடித்துக் கொன்றதாகவும் போலீஸாரிடம் சரண் புகுந்தான். இதை விசாரித்து, பரிசோதனை செய்ய, போலீஸ்படை சேரிக்கு வந்து பார்க்க, அவளை ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்றிருப்பதாகக் கூறினார்கள். உடனே போலீஸ்படை ஆஸ்பத்திரியை நோக்கிப் பறந்தது. ஆஸ்பத்திரியில் ஆப்ரேஷன் ரூம் வந்ததும், சப் இன்பெக்

டர் "இது விஷயமாக டாக்டரிடம் பார்க்கவேண்டும்" என்று சொன்னார், அங்கிருந்த நர்சிடம். அப்போதுதான் வந்துகொண்டிருந்த டாக்டர், சப் இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்து, "என்ன சப் இன்ஸ்பெக்டர்...... என்ன சமாச்சாரம்......" என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தார்.

"ஒன்றுமில்லை: தினம் நடக்கிற கேஸ்-இவன் பெயர் செல்லப்பன்.

"என்ன செல்லப்பனா...... அப்படியென்றால் உன் மனைவி மருதாயி...

"அவளைத்தான் அடித்துக் கொன்றுவிட்டானாம்"

அதற்குள் செல்லப்பன் இரத்தம் கொதிக்க "ஹோ—ஹோ—நீங்கள்தான் அந்த டாக்டரா—இல்லையென்றால் என் மனைவியின் பெயர் எப்படித் தெரியும்......" என்று போலீஸ்காரர்கள் கையிலிருந்து ஜிம்பிக்கொண்டே "டாக்டர், உங்களை மாத்திரம் நான் இவர்களிடம் சரண்புகாத முன்பு கண்டிருந்தேன்!! உங்களையும் கொன்றிருப்பேன் டாக்டர், கொன்றிருப்பேன் — டாக்டர் என்ற போர்வையைப் போர்த்தி எத்தனை குடும்பங்களை இப்படி அழித்திருக்கிறீர்கள்"

"செல்லப்பா....செல்லப்பா...... நிதானித்து பேசு. ஆத்திரத்தில் அறிவிழந்து பேசுகிறாய் — முதலில் கோபக்தைதத் தணி......நான் முதலில் அவளைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்...அது என் கடமை ...."

"கடமை......கடமை-.....கடமை என்று சொல்லி கல்யாணமான பெண்களிடம் கொஞ்சுவதா கடமை...ஏன் போகிறாய் என்று எனக்குத் தெரியும். அந்தக் கிளியின் உயிர்போகு முன்பே அவளிடம் ஏதாவது இன்ப மொழி..." என்று சொல்லும்போது சப் இன்ஸ்பெக்டர் அவன் கன்னத்தில் அறைந்தார்.

"நான்சென்ஸ்! இது என்ன சந்தையா கூச்சல்போட"

"சப்இன்ஸ்பெக்டர்...பேசட்டும் ......பேசட்டும்......அவன்கோபம் தணியும்வரை பேசட்டும். நான் என் கடமையைச் செய்துவிட்டு வருகிறேன்..." என்று உள்ளே நுழைய சப்இன்ஸ்பெக்டரும் "நானும் வரலாமா" என்று கேட்டார். மூர்ச்சை தெளிந்தவுடன் கூப்பிடுகிறேன், வாருங்கள்என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே போனார்.

டாக்டர்மருதாயியின்முகத்தைப் பார்த்தார். உடலெல்லாம் ஒரே காயம்...பிழைக்கமாட்டாள்; இன்னும் எவ்வளவு நிமிடமோ" என்ற நிலையிலிருந்தது. அவர்மெதுவாக ஏதோ இஞ்சக்ஷன் செய்தார். மெதுவாகக் கண்திறந்து பார்த்தாள்......அவளுக்கு ஒன்றும் தெரியவே இல்லை......மறுபடியும் ஆஸ்பத்திரியில் இருப்பதாகத் தெரிந்தது. ஆனால் உடல் முழுக்க வலி அசைய முடியவில்லை.

"டாக்டர்......நீங்களா......தண்ணீர்..."

நர்ஸ் தண்ணீர் கொடுத்தாள். டாக்டர் உடனே சப்இன்பெக்டரை அழைத்தார்......சப்இன்ஸ்பெக்டர் உள்ளேவந்து மெதுவாக அவளைப்பார்த்து,

"உன் பெயர் மருதாயிதானே!"

"ஆமாம்"

"புருஷன் பேரு செல்லப்பன்"

அப்போது செல்லப்பனையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள்.

"இவன்தானே உன் புருஷன்"

"மச்சான்" என்று திரும்பினாள்

"ஆமாம் இந்த டாக்டரைத் தெரியுமா..."

"தெரியும்"

"எத்தனை நாளா தெரியும்"

"முந்தாநாளிலிருந்து தெரியும்"

"புதுக்கிராக்கி..." என்றுமுனகினான் செல்லப்பன்...

"ஆமாம், இந்த டாக்டரை உனக்கு எப்படித் தெரியும்.

அவள் மெதுவாக முக்கி முனகிக்கொண்டே முழுக்கதையையும் சொன்னாள். செல்லப்பனுக்கு அப்போதுதான் உண்மை தெரிந்தது. "மருதாயி நான் தவறு செய்துவிட்டேன். கண்டதையெல்லாம் படித்ததினால் என் மனமும் அப்படியே நினைத்துவிட்டது. மன்னித்துவிடு மருதாயி.

"மச்சான்......நான் என்ன மன்னிக்கிறது...அதோ இருக்கிறாரே டாக்டர்; அவர்தான் நம்முடைய குலதெய்வம். அவர் இல்லை என்றால் இன்று நம் மருக்கொழுந்து இறந்திருப்பாள். உங்களுக்கு என்மேல் சந்தேகம்...... சாதாரணமாக ஒவ்வொரு ஆணுக்கும் உண்டாவதுதான்......நான் வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்து மற்றொரு ஆணுடன் பேசினதால் சந்தேகப்பட்டீர்கள். சந்தர்ப்பம் சதி செய்துவிட்டது. எத்தனை நாளாக இந்த வேலை என்றபோது கூட, இரத்ததானத்தைப்பற்றித்தான் கேட்டீர்கள் என்று நினைத்தேன் — அதனால்தான் பதில் சொன்னேன். நீங்கள் நேராகவே கேட்டிருக்கலாம். இவ்வளவுவிபரீதம் ஏற்பட்டிருக்காது. அதைவிட இரத்ததானம் செய்ததற்கு ஒரு சீட்டு கொடுத்திருந்தால் நானும் காட்டியிருப்பேன். இப்போது நானும்..........."மருதாயின் தலை சாய்ந்தது "மருதாயி..." செல்லப்பன் கதறினான். "மருதாயி......நீ மாசற்றவள். நான்தான் அவசரக்காரன். டாக்டர்என்னை மன்னித்து விடுங்கள் டாக்டர்......டாக்டர் என்குழந்தையை அன்று காப்பாற்றினதுபோல் என்றும் காப்பாற்றுங்கள் டாக்டர்; நான் போகிறேன்........மருதாயி......நீ மாசற்றவள்...நான் உன் புருஷன் என்று சொல்லிக்கொள்ளக்கூட யோக்யதையற்றவன். நான் செய்த பெருந்தவறுக்கு நானே அனுபவிக்கிறேன்....... இதோ போகிறேன்..."

★

மனிதனைப்போல மிருகங்களும் இயற்கையோடு போராடித்தான் வாழ்கின்றன. ஆனால் அந்தப் போராட்டத்தில் இருவர்க்கத்திற்கும் இடையே பெரிய வேறுபாடு இருக்கிறது. மிருகம் இயற்கையின் தடைகளிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள முயல்கிறது. மனிதனோ அந்தத் தடைகளிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதோடு மட்டுந் திருப்தியடைவதில்லை; அவற்றைத் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் முயல்கிறான்.

உண்மைக் காரணம்

— பழநி —

வடக்கு வாழுகின்றது; தெற்கு தேய்கின்றது என்பது இன்றைய தினம் மறுக்கமுடியாத அரசியல் உண்மையாக விளங்கிவருவதை நாம் காணுகின்றோம். எத்துறையிலும் இந்த வடக்கு — தெற்கு பிரச்சினை இருப்பதனையும், அங்கு தெற்கை ஏய்த்து வடக்கு வாழுவதனையும் மக்கள் உணருகின்றனர். கலையாயினும் சரி; அரசியல் ஆயினும் சரி; எது ஆயினும் வடக்கு வடக்குத்தான்; தெற்கு தெற்குத்தான் என்பது இன்று நன்கு புலனாகியுள்ளது.

"நான் வடக்கு தெற்கு பேதம் பார்க்காதவன்," என்று பெருமையோடு சொல்லும் டாக்டர் சி. பி. இராமசாமி அவர்களும் கூட இந்தத் திங்கள் குடந்தையில் பேசும்போது இசையில் வடநாடு தென்னாடு பேதம் இருந்துதான் தீரும் என்று அடித்துப் பேசியிருக்கின்றார். அடித்துப் பேசியதோடு மட்டுமன்றி, இவ்விரண்டு துறைகளையும் ஒன்றாக்கிட நினைக்கும் கேஸ்கரின் இணைப்பு முயற்சி பொருளற்றது என்று வேறு எடுத்துச் சொல்லுகின்றார். இணைப்பு முயற்சி இயலுமா இயலாதா என்பது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும், அந்த முயற்சியே பொருளற்றதாக இருக்கிறது என்று வடக்கும் தெற்கும் வேறுவேறு என்பதனை சி. பி. ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார். சி. பி. அவர்களைப்போல் மெல்ல மெல்ல வடக்கையும் தெற்கையும் தெரிந்து, வேறுபாட்டைப் புரிந்துகொள்ளுகின்றவர்களின் தொகை நாளுக்கு நாள் பெருகுகின்றதேயன்றிக் குறையவில்லை. நேற்று எதிர்த்தவர் இன்று நெருங்கிவருவதைக் காணுகின்றோம். கல் ஏந்தியவர்களின் கரங்களில் மலர்மாலைகள் இருப்பது நித்தம் நடக்கும் நிகழ்ச்சியாகின்ற அளவுக்குக் கழகத்தின் கருத்து, அதிலே உண்மையும், உயிர்த் துடிப்பும் இருக்கின்ற காரணத்தினால் வளர்ந்துகொண்டு வருகின்றது. நகரங்களில் மட்டுமன்று, கிராமப் பகுதிகளும் இன்று விளக்கம் பெற்றுத் திகழ்ந்திடக் காணுகின்றோம்.

அகிலம் புகழும் நேரு என்றாலும், அவர் ஆட்சியில் நாம் அடையும் அல்லல் பெரிது பெரிது என்று இன்று குமுறுதவர்கள் சிலரே. இந்தச் சூழ்நிலையைக் காணுகின்ற அமைச்சர்கள் மனங் கலங்கி, ஏதேனும் செய்து கழகம்

மாக்சந்தன்

சொல்லும் கருத்துரைகளை மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் செய்துவிட மனப்பால் குடிக்கின்றனர். எதையாவது சொன்னால் போதும் என்று எண்ணிக்கொண்டு, சொல்லுவதில் உண்மையிருக்கின்றதா இல்லையா என்றும் ஆராயாமல் ஏதாவது சொல்லிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்கிறோம்.

"வடக்காவது, தெற்காவது அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை. தெற்கும்தான் வளர்ந்திருக்கின்றது" என்று ஓரிடத்திலே பேசுகின்றனர்.

'என்னதான் செய்திருக்கின்றீர்கள் சொல்லுங்கள்' என்று எவராவது கேட்டால், என்ன செய்யவில்லை நாங்கள், இதோ பாருங்கள், திருவல்லிக்கேணியிலே அப்பளத் தொழிற்சாலை வைத்திருக்கின்றோம்--என்று கணக்கெடுத்து மளமளவென ஒப்புவிக்கின்றனர்.

இவர்கள் சொல்லும் அத்தனை திட்டங்களுக்கும் ஆகியிருக்கும் மொத்தத் தொகையும் சேர்த்து, வடநாட்டில் எழும்பியுள்ள ஒரு அணையின் ஒரு பகுதிக்கு ஆகியிருக்கும் செலவில் பாதியும் வராத நிலையிருக்கிறது என்பதைப் புள்ளி விவரங்கள் சொல்லுகின்றன.

இப்படி ஒரு வாதம் செய்தானதும் வேறு வகையில் இன்னொரு வாதம் செய்து பார்க்கின்றனர்.

அண்மையில் முதலமைச்சர் காமராசர், மின்னல் வேகத்தில் சுற்றுப் பயணத்தை முடித்துக் கொண்டுவந்திருக்கின்றார். அங்கெல்லாம் அவர் வடக்கு தெற்கு 'பேதம்' பேசுவோர்க்குப் பதில் சொல்வதாக எண்ணிக்கொண்டு "மூலப் பொருள்கள் உள்ள இடத்தில்தான் பணத்தைச் செலவு செய்யவேண்டும்" என்ற அரிய ஒரு கருத்தைச் சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கின்றார்.

மூலப் பொருள்கள் எங்கு கிடைக்கின்றனவோ, அங்கெல்லாம் தொழில்கள் துவங்கப்படுகின்றனவா என்பதைக்கூடப் பின்னால் பார்க்கலாம். முன்னால் காமராசர் கூற்று எதைச் சொல்லுகின்றது என்பதை பார்ப்போம்.

தி. மு. க. கழகத்தினர் வடநாட்டில் மட்டும்தான் தொழிற்சாலைகள் அமைக்கப்படுகின்றன என்கின்றனர்.

தெற்கில் ஏன் ஏற்படவில்லை தெரியுமா, மூலப் பொருள்கள் கிடைக்கின்ற இடம் வடக்கு. அங்கு பணத்தைச் செலவிட்டால்தான் பலன் கிடைக்கும். அதனால்தான் வடக்கில் தொழிற்சாலைகளை அமைக்கின்றனர். இங்கே என்ன இருக்கிறது, தொழில் துவங்க? என்கிறார் காமராசர்.

இப்படிக் கேட்பதினால் தெற்கில் தொழில் துவங்காததற்கான காரணங்களை எடுத்துச் சொல்லி, வடக்கே தொழில் பெருகுவது நியாயம்தான் என்று நிலை நாட்டி விட்டதாகக் கருதுகின்றார்.

இதனால் என்ன பெறப்படுகின்றது என்றால் **வடநாட்டில்தான் தொழில் பெருகுகின்றது** என்பதைக் காமராசரே ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார், மறைமுகமாக.

ஏன் என்று கேட்டுக்கொண்டு, காரணம் சொல்லுகின்றார். காரணம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். அவர் சொல்வது தெற்கும்தான் வளர்ந்திருக்கிறது என்று சொல்வோருக்கு நல்ல மறுப்பாக அமைந்திருக்கின்றதைக் காணுகின்றோம் அல்லவா?

உண்மை எப்படியும் வெளிப்பட்டே தீரும். எவ்வளவுதான் தடைவிதித்தாலும், மூடி மறைத்தாலும், என்றேனும் ஒரு நாள் உண்மை, உள்ளேயே இருந்துவிடாமல், வெளிப்பட்டே தீரும் என்பதைக் காமராசரின் வாக்கு மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றது.

அவர் மூலப் பொருள் கிடைக்கும் இடத்தில் பணத்தைச் செலவு செய்தால்தான் பலன் கிடைக்கும் என்கிறார்.

செலவழிக்கின்ற பணமோ எல்லாப் பகுதிக்கும் சொந்தமான வரிப்பணம். கிடைக்கும் பலனோ ஒரே பகுதிக்கு; எனவேதான் நாம் வடக்கு மட்டும் வாழ்ந்தால் போதாது — தெற்குத் தேயாமல் இருக்கவேண்டும் என்று அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லுகின்றோம்.

இனி, மூலப்பொருள் கிடைக்கும் இடம் வடநாடு மட்டும்தான் என்பது காமராசரின் வாதமானால், இயற்கைப் பொருள்கள் எங்கு, எது, எந்த அளவு கிடைக்கிறது என்பதைக் கணக்கிட்ட வல்லுநர்கள் தென்னாட்டிலும் ஏராளமான மூலப்பொருள்கள் இருப்பதனை எடுத்துக்காட்டியுள்ளனர்.

சேலத்திலும், தென்னாற்காட்டிலும், காவிரியின் கரையிலும், தூத்துக்குடிப் பகுதியிலும், வேறு பல இடங்களிலும், உலோகப் பொருள்களும், எண்ணெய்ப் பொருள்களும் கிடைக்கின்றன என நம்பகமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. வெளிநாட்டிலிருந்து வந்து அந்த இடங்களைக் காணுகின்ற வல்லுநர்களும் அதை உறுதிபடுத்திவிட்டுச் செல்லுகின்றனர்.

எனவே எந்தத் தொழில் தொடங்குவதானாலும் அதற்கு வேண்டிய மூலப்பொருள், தேவையான அளவு தென்னகத்திலேயே கிடைக்கும் வசதி இருக்க, இங்கு எத்தொழிலும் தொடங்க மத்திய சர்க்காருக்கு மனம் இல்லாமல் இருக்கின்றது.

ஆந்திரப்பகுதியில் உள்ள 'சிங்கரேணி' சுரங்கத் தொழிற்சாலையை விரிவாக்கவேண்டி நாலு கோடி ரூபாய் கடனைக் கேட்டதற்கும் மத்திய சர்க்கார் உதவிசெய்ய மனம் இல்லாதவர்களாயிருக்கின்றனர் என்று திரு. சஞ்சீவி ரெட்டி அவர்கள் பலமுறை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆனால் வடநாட்டில் தொடங்கப் பெறும் எந்தத் தொழிலும், எழுப்பப்படும் அணையும் மூலப் பொருள்களையும், தேவையையும் உணர்ந்து தான் அமைக்கப்படுகின்றனவா?

மிக உறுதியான இடத்தில் தான் அணை கட்டவேண்டும் என்பது அடிப்படை விதி. ஆனால், உலகமே புகழுகின்றது என்று சொன்ன பக்ரா நங்கல் 'கால்வாய்' ஏராளமான பணத்தை வாரி விழுங்கிவிட்டு இன்று பல இடங்களில் விரிந்து வெடித்து மேலும் பல இலட்சங்களைக் கேட்டு வாய் பிளந்து நிற்கின்றது. அந்த அணைக்கு ஆதாரவாக இருக்கும் மலையைக் கெட்டிப்படுவதற்காக, அதற்குள் 'சிமண்ட்'டைப் புகுத்தி அதை உறுதியாக்குகின்றார்கள்!

சிமண்டை மலைக்குள் கொட்டி, காற்றின் அமுக்கும் சக்தியால் அதை உள்ளே பல இடங்களுக்கும் பரப்பி அங்கே 'மலை உண்டாக்கும்' வேலை நடக்கிறது!

பாலைவனம் பரவாமல் இருப்பதற்காகப் பெரிய அளவில் காடு வளர்க்கும் திட்டம் உருவாகின்றது அங்கே!

இயற்கையின் வழி கிடைக்க வேண்டிய மலையை மனிதன் சமைக்கின்றான்; இருக்கும் பாலையைச் சோலையாக்குகின்றான்.

இருந்தும், காமராசர் மூலப் பொருள் கிடைக்கும் இடத்தில் தானே பணத்தைச் செலவழிக்க வேண்டும் என்று, தமிழ் நாடு ஏதுக்கும் உதவாத நாட்டைப் போலவும், வடநாடுமட்டும் எல்லாம் கிடைக்கும் சுரங்கம் போலவும் எண்ணிக்கொண்டு காரணம் காட்டுகின்றார்.

உண்மை நிலையோ நேர்மாறாக, இருந்தும், ஏதும் செய்யாமலும் அங்கே ஏதும் இல்லாதபோது எல்லாம் செய்துவிடத் துடிப்பு இருப்பதையும் தான் பார்க்கின்றோம்.

இந்த உண்மையை மறைக்க வேண்டும் என்று எழுகின்ற ஆசைதான் அவர்களை ஒருவேளை தென்னாட்டிலும்தான் வளர்ச்சி இருக்கிறது எனப்பேசச்செய்வதும், இன்னொரு வேளையில் மறைமுகமாக வடநாடு மட்டும் தான் வளருகின்றது என்பதை ஒப்புக் கொள்ளச் செய்வதுமாக, இப்படியும் அப்படியுமாக அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

அவர்கள் இதனை உணர்ந்தாலும் உணராவிட்டாலும் மக்கள் உணருகின்றனர்; இனியும் உணருவர்.

அப்படி உணரும்போது வடக்கு வாழுவதற்கான உண்மைக் காரணம் தெளிவாகத் தெரியும்.

★

எந்த நாட்டில் ஆள்வோர் ஆள வேண்டுமெனக் குறைவாக ஆசைப்படுவார்களோ அந்நாடுதான் திறமையுடையதாகவும் அமைதியுடையதாகவும் இருக்கும். எங்கே ஆள்வோரிடத்தில் ஆளவேண்டுமென்று ஆசை அதிகரிக்கின்றதோ அங்கே குழப்பந்தான் விளையும்.

பாராமுகம் ஏனய்யா?

[நன்னிலத்தான்]

தலைப்பைப் பார்த்தவுடன் பல காலமாய் தெய்வகிருபை கிடைக்குமென்றெண்ணியிருந்து ஏமாற்றமடைந்த பக்தன் வேண்டிக்கொள்வதோ எனத் தோன்றும். அது அல்ல இது. இது வேறு. அது கருத்துக்குப் பொருத்தமற்ற கற்பனை. இது கருத்துக்கொத்தது. வருத்தப்படத்தக்கது.

பக்தர்கள் கடவுளை நோக்கி "பாராமுகம் ஏனய்யா?" எனக்கேட்டதாகக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். ஆனால் "கடவுளே" அக்கேள்வியைக் கேட்கிறது. ஆச்சரியப்படுகிறீர்களா? வேண்டாம். 'எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாகும்' எனும் வழக்குப்படி எழுத்தறிவிக்கும் இறைவனான ஆசிரியர் குழாம் அரசாளுவோரை நோக்கிக் கேட்கும் கேள்விதான். பீடிகை போதும், பின் நோக்குவோம்.

ஆசிரியர்கள் அவதிப்படுகிறார்கள், அல்லலுறுகிறார்கள், ஆதரிப்போர் காணோம். முற்காலத்திலே சித்தரிப்பார்கள் ஆசிரியர்களை விளக்க, குழி விழுந்த கன்னம், குடைந்துவிட்ட கண்கள், ஒற்றைக் காதறந்த கண்ணாடி கயிற்றில் கட்டி காதில் மாட்டியிருப்பார், தலையிலே தலைப்பாகை, கம்பி ஒடிந்த குடை, அறுந்த செருப்பு, கையிலே பிரம்பு, என்ன அழகாயிருக்கும் காட்சி? இக் காட்சியை மீண்டும் மீண்டும் பார்த்துப் பரவசமடைய விரும்புகின்றனர் பாராள்வோர். எவ்வளவோ கூறிப் பார்த்தனர், வேண்டிக்கொண்டனர், குறை தீர்ப்பார் கோலோச்சுவோர், குறை நிறைவடையும் என்று. இவர்கள் எழுப்பும் குரல் "அவர்கள்," செவிப்படவில்லைப்போலும். தனித்திருந்தால் தரணியாளுவோர் தயவு கிட்டாது என எண்ணித்தான் ஒன்று சேர்ந்தனர். "கூட்டணி" அமைத்தனர். கூட்டணி வலுவை நாட்டினில் நிலைக்கச் செய்தனர். மாநாடு கூட்டினர். அமைச்சர்களைப் பார்த்தனர். தேர்விற்குச் செல்லும் மாணவன் பிள்ளையார் கோவிலில் நின்றுகொண்டு "நான் பாசாகிவிட்டால்...!" என்று என்னென்னவோ வேண்டுகின்றானே, அதுபோலத்தான் ஆகி வருகிறது. குறை தீர்ந்தபாடில்லை, அதற்குப் பதில் வளருகிறது. சோதித்துப் பார்க்கிறார்கள் போலிருக்கிறது; என்ன சாதிக்கப்போகிறார்களோ பார்ப்போம்.

இப்பொழுது வந்துள்ள புதிய திட்டம் பெரிய கிளர்ச்சியை உண்டு பண்ணிவிட்டது. இருக்கின்ற ஆசிரியர்களையும் வீட்டிற்கனுப்பும் நல்ல திட்டம். முன்னர் 20 பிள்ளைகளுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என இருந்தது. இப்போது ஒரு ஆசிரியருக்கு 35 பிள்ளைகள் வேண்டுமாம். பரிதாபத்திற்குரிய அமைச்சர் குழாம்- 'குடும்பக் கட்டுப்பாடு'—அதற்காக எவ்வளவு பிரச்சாரம்! எவ்வளவு பாடு! புத்தகம் வேறு அடித்துள்ளார்கள், அவர்கள் தான் இந்த 20ஐ 35 ஆக்கியதும். பேதை மனம் போலும்!

சாதாரணமாகப் பார்ப்போமானால் செல்வந்தனைவிட, வறுமையுடையோன்தான் பிள்ளை குட்டிகளைப் பெரும்பகுதி பெற்றிருப்பான். அதற்கு ஆசிரியன் என்ன விதிவிலக்கா? இவ்வாறு குறைந்த ஊதியத்தைப் பெற்றுக்கொண்டுதான், தன் ஆசை மனைவி, அன்புக் குழந்தைகள் அத்தனையும் மானத்தோடு வாழ வேண்டும். அது அறிகிறார்களா அமைச்சர்கள்? இல்லையே! முடிசூடா மன்னர், சமாதானத் தூதுவர், அகில உலகத் தலைவர், ஆசியாவின் ஜோதி, நம்நாட்டுப்பிரதமர்நேரு இருக்கிறாரே, அவர் கூறுகிறார், 'பாவம்' ஆசிரியர்கள் அவதிதான் படுகிறார்கள். உதவ வேண்டியதுதான், ஆனால் பணமில்லையே! எனக் கைவிரிக்கிறார்.

மற்றமற்ற உதவாக்கரைக் காரியங்கட்கெல்லாம் பணம் இருக்கிறது. இதற்கு மட்டும் இல்லையாம். 'பாடுபடும் பாட்டாளியிடம் பரமன் புகழ் பாடுவது பயனற்றது, அவன் குறை தீர்க்கப் பாடுபடவேண்டும்,' எனக் கூறிய அதேநேருசொத்தை வழியைக் காட்டுகிறார். நாட்டிலுள்ள எத்தனை ஆசிரியர்கள் அரை வயிறு நிரப்புகிறார்கள் என நேரு அறியாமலா இருக்கிறார்? அவருக்கு அறிவுறுத்துகிறோம், பாரதி சொன்ன 'தனியொருவனுக்கு உணவில்லை எனில் செகத்தினை அழித்திடுவோம்', என்பதனையும், பொய்யாமொழியார் புகன்ற 'இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின், பரந்து கெடுக உலகியற்றியான்', எனும் குறளையும்.

பாடுபடுகிறார்கள், பலன் பெற விரும்புகிறார்கள். இதில் என்ன தவறு? அவர்கள்தான் கெஞ்சுகிறார்கள், வேண்டுகிறார்கள்-வேதனையோடு இரக்கிறார்கள், இறக்கவேண்டாம் என்பதற்காகப் பிச்சை கேட்கிறார்கள், இன்னும் இச்சை பிறக்கவில்லை அரசியலாருக்கு. கைநீட்டிக்கேட்கும் ஆசிரியர்கட்கு, கைவிரித்துக்காட்டும் மேலோருக்கு அறிவுறுத்துகிறோம், வள்ளுவர் தந்த 'சாதலின் இன்னாததில்லை இனிது அதூஉம் ஈதல் இயையாக்கடை' எனும் குறளை.

இவை இவ்வாறே நிற்க, மற்றொரு மந்த செயல்.

பணியாற்றிவரும் ஆசிரியர்கள் வேலையிழந்து வீடு நோக்கும் திட்டம். பயிற்சி பெற்று வரும் ஆசிரியர்கள் வேலையின்றித் திண்டாடும் திட்டம் இவற்றையெல்லாம் தீட்டும் தீரர்கள் தான் வருடா வருடம் பயிற்சிக்கு ஆசிரிய மாணவர்களையும் அனுப்புகிறார்கள்.

இருப்பவர்கள் விளக்கம் உள்ள அமைச்சர்களாக இருந்தால் பயிற்சிப் பள்ளிகளை மூடியிருக்க மாட்டார்களா கொஞ்சக் காலத்திற்கு. செய்தார்களா? இனியாவது செய்வார்களா? பார்ப்போம்.

இவ்வளவு இன்னலுக்கும், இடர்ப்பாடுக்கும் ஆளாகிவிடாமல்தான் 'இடுக்கண் வருங்கால் நகுக' என்பதனை மேற்கொண்டு வாழ்ந்து வருகிறார்கள் ஆசிரியர்கள், கட்டுப்பாடு தவறாக் கடமை வீரர்கள், கண்ணியம் மிக்கவர்கள். இவர்கள், இன்னல்கள் பல ஏற்று புன்னகைகொண்டு, கன்னல் மொழி தரும் இன்ப மழலைகளிடம் பழகும் ஆசிரியர்கள் அடங்கி ஒடுங்கிக் கிடக்கும் நிலை கண்டுதானோ என்னவோ பல ஏடுகள் இருட்டடைப்பு செய்கின்றன.

இவ்வளவிற்கும், இதயம் நொந்து உதயமாகும் உள்ளக் கிளர்ச்சிகளையெல்லாம் காட்டாற்றின் வெள்ளம் போல் கட்டவிழ்த்துவிடாமல் கரை கட்டிக் காத்து கடமையாற்றும் கடமை வீரர்கள், ஆசிரியப் பெருந்தகையோர். "குட்டக்குட்ட குனிபவனும் மடையன், குனிய குனியக் குட்டு

பவனும் மடையன்'' எனும் பழமொழியை மீண்டும் நினைவிற்குக் கொண்டுவந்துவிட்டார்கள். உறங்கிக் கிடந்தோர் அயர்வு நீங்கி விழிப்புணர்ச்சி பெற்றுவிட்டனர். உழைப்பிற்கேற்ற ஊதியம் பெறக்கண்ணியப் போராட்டம் நடாத்த முன்வந்து விட்டனர்.

இனியாவது ஆசிரியர்களுக்கான வாழ்க்கை வசதிகளை வளம் பெற அமைத்து, அவர்களை நலம் பெறச் செய்வது நாடாள்வோர் கவனம் பெறும் என எண்ணுகின்றோம்.

தர்மராஜா! இந்த ஏழை முகம் பாரும் என்ற இந்த அவலக் குரல் அரசாள்வோர் செவி விழுமா? எங்கள் அவதி தீருமா? எங்கள் மனம் அமைதி பெறுமா? என ஐய வினா எழுப்பும் ஆசிரியர்களின் கொதிக்கும் உள்ளத்திலிருந்து உதிக்கும் கெஞ்சு மொழிதான் 'பாராமுகம் ஏனய்யா?' என்பது. இனியாவது அரசாளுவோர் ஏழை முகம் பார்ப்பாரா? ஏழை குறை தீர்ப்பாரா எனப் பார்ப்போம்.

''எல்லாம் 'அவர்கள்' செயல்''

★

யாரார் எந்தெந்த வேலைக்குத் தகுதியுடையவராய் இருக்கின்றாரோ அவரிடத்தில் அந்தந்த வேலையை ஒப்புவிக்க வேண்டும். ஏனென்றால் ஒருவனே பல தொழில்களையும் செய்து கொண்டால் எந்தத் தொழிலையும் சிறப்பாகச் செய்ய முடியாது.

✱

சிலர் சில மனிதர்களைப் பார்த்து, ''உங்கட்கு அறிவு இல்லை. நாங்கள் அதை உண்டுபண்ணித் தருகின்றோம்'' என்று சொல்லுகின்றார்களே, இது எவ்வளவு தவறு? கண்ணில்லாதானுக்குப் ''பார்வையைத் தருகின்றோம்'' என்று சொல்லுவது போலிருக்கின்றதில்லையா இக் கூற்று.

தமிழனாகப் பிறந்தது தவறா?

—[✱]—

அகதிகளுக்கென்று இந்திய அரசாங்கம் கோடிக் கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவிடுகிறது. நாட்டின் பல பாகத்திலும் பெரிய பெரிய 'காலனி'களைக் கட்டித் தருகிறது. ஒவ்வொருவருக்கும் மீண்டும் தொழில் நடத்த ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய் கொடுத்து உதவி செய்கிறது.

இந்த அகதிகள் என்பவர்கள் யார்? கதி அற்றவர்கள். அந்நிய நாடாகிவிட்ட பாகிஸ்தானிலிருந்து வகுப்பு வெறிக்குப் பயந்து எல்லாவற்றையும் இழந்து ஓடி வந்தவர்கள். இந்தக் காரணத்துக்காகத்தான் இவர்களை இந்திய அரசாங்கம் ஆதரித்து வருகிறது.

''அப்படியானால் இந்தியாவிலிருந்து சென்று, இலங்கையில் வசித்து, அங்கே இனவெறிக்குப் பலியாகி சொத்துக்களையும் தொழிலையும் விட்டுத் தாய் நாட்டில் தஞ்சம் புகுந்தவர்களும் அகதிகள் தானே'' என்ற கேள்வி வருகிறதல்லவா? இந்தக் கேள்விக்கு ''இல்லை'' யென்று மத்திய அரசாங்கம் பதில் சொல்லிவிட்டது.

இலங்கையர்கள் காட்டும் இன வெறிக்கும் அந்த அரசாங்கம் காட்டும் மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மைக்கும் அஞ்சிச் சமீபத்தில் ஏராளமான தமிழர்கள் சொத்தையெல்லாம் விட்டு விட்டு ஓடி வரவேண்டியதாயிற்று. இவர்களில் அநேகர் ''இந்தியப் பிரஜைகள், நாடற்றவர்கள்'' என்ற நாமதேயத்தோடும், ''கள்ளத் தோணிகள்'' என்ற பேரோடும் இக்கரைக்கு விரட்டப்பட்டவர்கள்.

சென்னை சர்க்கார் இவர்கள் நிலைமை விசாரித்து இவர்கள் உதவிக்கு உரியவர்கள் என்று நினைத்து, இவர்கள் வசதியுடன் வாழ மத்திய சர்க்காருக்குச் சில சிபார்சுகளைச் செய்திருந்தது. திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் கூட்டுறவு முறையில் நிறுவப்படும் இரண்டு நூல் மில்களுக்கு மானியம் அளிப்பது; வெளியேற்றப் பட்டவர்களுக்கு, ஏற்றுமதி இறக்குமதி கட்டுப்பாடுகளிலிருந்துவிலக்கு அளிப்பது; இரயில்வே, தபால், தந்தி இலாகாக்களில் காலியாகும் வேலைகளுக்குச் சலுகை காட்டுவது; அவர்கள் குழந்தைகளுக்கு கல்விச் சலுகை அளிப்பது ஆகியவற்றைச் சிபார்சு செய்திருந்தது. ஆனால் மத்திய அரசாங்கம் அவர்கள் உதவிக்கு உரியவர்களே அல்ல என்று கூறிவிட்டது.

ஏன் அவர்கள் உதவிக்கு உரியவர்கள் அல்ல? அகதிகள் என்றால் பாகிஸ்தானிலிருந்து வருபவர்கள் மட்டும்தான் என்று நினைக்கிறார்களா? அல்லது ஓடிவந்தவர்கள் தமிழர்கள்தானே என்ற அலட்சிய பாவமா?

பாகிஸ்தானிலிருந்து வந்த சிந்திகளுக்கும், பஞ்சாபிகளுக்கும், தமிழ்நாடு தஞ்சமளிக்கும் போது, தங்கள் சொந்தச் சோதரர்களான இலங்கையில் இருந்து விரட்டப்பட்ட தமிழர்கள் மத்திய அரசாங்கத்தால் புறக்கணிக்கப் படுவதைக் கண்டு ஒவ்வொரு தமிழனின் மனமும் குமுறுகிறது.

—ஆ. விகடன்.